

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΝΤΑΟΥΛΗΣ

ΚΑΝΕΙΣ ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ ΚΑΝΕΝΑΝ

ΑΘΗΝΑ 2018

Ο Δημήτρης Νταούλης γεννήθηκε το 1996 στην Αθήνα. Σπουδάζει στο Τμήμα Διεθνών Ευρωπαϊκών και Περιφερειακών Σπουδών του Παντείου Πανεπιστημίου ενώ παράλληλα ασχολείται με το θέατρο. Έχει εκδώσει το βιβλίο «Ο κόσμος που γύρισε ανάποδα» που κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Γαβριηλίδη.

Τηλέφωνο επικοινωνίας: 6980037996
email: dimitrisntaoulis2@gmail.com
facebook: Dimitris Ntaoulis

Το κείμενο αυτό μπορεί να διαβαστεί και να αναπαραχθεί ελεύθερα από αυτή τη σελίδα. Σε περίπτωση που κάποιος ενδιαφερθεί να το μεταφέρει στη σκηνή, παρακαλείται να έρθει προηγουμένως σε συνεννόηση με τον συγγραφέα.

Βασισμένο στο «Ποιος φοβάται την Βιρτζίνια Γουλφ;» του Έντουαρντ Άλμπι, το «Κανείς δεν φοβάται κανέναν» φέρνει τους τέσσερις ήρωες αντιμέτωπους με το θάνατο μετά την εκδίκηση που έρχεται να πάρει ο γιος της Μάρθας και του Τζωρτζ την ημέρα των γενεθλίων του τοποθετώντας μια βόμβα στη σαλονοτραπεζαρία της οικογένειας.

Στη φίλη μου Μιχαλίτσα

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ

ΜΑΡΘΑ μια μεγαλόσωμη, πληθωρική σε ζωντάνια γυναίκα 52 χρόνων, που δείχνει κάπως νεότερη. Εύσωμη αλλά όχι παχιά.

ΤΖΩΡΤΖ ο άνδρας της, 46 χρόνων. Αδύνατος με μαλλιά που αρχίζουν να ασπρίζουν.

ΧΑΝΙ μια μικροκαμωμένη ξανθιά κοπέλα, 26 χρόνων, άχρωμη.

ΝΙΚ ο άνδρας της Χάνι, 30 χρόνων, καλοβαλμένος και όμορφος.

Ο ΓΙΟΣ ο Τζιμ, ο υποθετικός γιός της Μάρθας και του Τζωρτζ, 16 χρόνων, όμορφος.

ΚΑΝΕΙΣ ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ ΚΑΝΕΝΑΝ ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

Η Μάρθα μπαίνει παραπατώντας μεθυσμένη από την κύρια πόρτα της εισόδου στο σαλόνι της και βγάζει τα παπούτσια της.

ΜΑΡΘΑ: Τζωρτζ; Τζωρτζ; Τζωρτζ πού είσαι; Πάλι με άφησες μόνη μου; Άι γαμήσου Τζωρτζ που με άφησες μόνη μου. Ναι! Είναι φυσικό ο Τζωρτζ να πρέπει να αφήσει μόνη της τη σύζυγο στην είσοδο, για να παρκάρει εφόσον δεν χρειάζονται δύο άτομα για να παρκάρουν ένα αυτοκίνητο. Μα δεν θα ήταν πιο έξυπνο να συμμετέχουν δύο οδηγοί στην οδήγηση ενός αυτοκινήτου; Έτσι δεν θα αποσπούσε η σύζυγος τον σύζυγο από την οδήγηση κατά τη διάρκεια της φλυαρίας της αλλά θα συμμετείχε και εκείνη σε κάτι που κάνει ο σύζυγος, εν προκειμένω δηλαδή στην οδήγηση. Μα καλά πού στο διάολο έχω κρυμμένο τον φεμινισμό μου; Μιλάω λες και η οδήγηση αφορά αποκλειστικά τους άνδρες, πού είμαι στη Σαουδική Αραβία που οι γυναίκες πήραν δίπλωμα οδήγησης χθες; Όχι δεν είμαι στη Σαουδική Αραβία. Για μια στιγμή, πού είμαι; Πρέπει να κοιτάξω κάποιο ημερολόγιο, κάποιο βιβλίο κάτι, γιατί αν κοιτάξω από το παράθυρο δεν θα καταλάβω Χριστό διότι είναι σκοτάδι και δεν θα μπορέσω να προσανατολιστώ. Βέβαια και μέρα να ήταν πάλι δεν θα μπορούσα να καταλάβω που βρίσκομαι καθώς τα σπίτια εδώ στο campus είναι το ένα φάτσα φόρα στο άλλο και από το δικό μου το παράθυρο το μόνο που βλέπεις είναι το παράθυρο του άλλου απέναντι οπότε αν κοιτούσα από το παράθυρο για να προσανατολιστώ το μόνο που θα κατάφερνα θα ήταν να πετύχω τον γείτονα σε κάποια προσωπική στιγμή να ας πούμε αν κοιτάξω τώρα φερ' ειπείν ο γείτονας θα κάθεται να βλέπει απλώς τηλεόραση. Και τι μας ενδιαφέρει τι βλέπει ο γείτονας στην τηλεόραση; Εμάς θα μας ενδιέφερε αν ο γείτονας – α για μια στιγμή, μάλλον ο γείτονας βλέπει κάτι πολύ ιδιαίτερο στην τηλεόραση γιατί το χέρι του κατεβαίνει από το μπλουζάκι του στο – σκοτάδι! Όχι δεν κατεβαίνει στο σκοτάδι, απλώς έκλεισαν τα φώτα και δεν μάθαμε ποτέ τι απέγινε το χέρι του γείτονα. Ας παρατήσω λοιπόν τα πράγματά μου δεξιά και αριστερά μιας και ο σύζυγος Τζωρτζ ψάχνει να παρκάρει και με έχει αφήσει ολομόναχη σε ένα σπίτι με τέσσερις τοίχους να τον ψάχνω. Πάντα τον έψαχνα έτσι κι αλλιώς. Τον έψαχνα στο κρεβάτι μας όπου ποτέ δεν υπήρξε δραστήριος, τον έψαχνα στο οικογενειακό μας τραπέζι, τον έψαχνα στις συζητήσεις μας και στις εκδρομές μας, τον έψαχνα στις οικογενειακές φωτογραφίες μας και στις

αναμνήσεις μας, τον έφαχνα στις γιορτές μας, στο παρελθόν μας, ακόμη και στο παρόν μας, για να μη μιλήσω για το μέλλον μας. Αν υπήρχες Τζωρτζ, θα σε χώριζα. Ναι Τζωρτζ, (βλέπει μια φωτογραφία του) Τζωρτζ, Τζωρτζ, Τζωρτζ! (Παίρνει την φωτογραφία του) Εσύ που μου θυμώνεις τόσο εύκολα και μου κρεμάς τα μούτρα σου. Εσύ που ξέρεις τα πάντα, εσύ που κρίνεις τις αποφάσεις μου, τις κινήσεις μου, εσύ που σου αρέσουν οι μπανάνες και το τυρί ροκφόρ! Αν είναι δυνατόν! Τζωρτζ, πόσες φορές πρέπει να σου πω ότι έχω κουραστεί να βγαίνουμε έξω και σε βλέπω να ζητάς το μαύρο σοκολατάκι να συνοδεύσει το λικέρ σου; Πόσες φορές πρέπει να σου πω πως έχω σιχαθεί το γκολφ τις Κυριακές και τις βόλτες με το σκύλο; Πότε επιτέλους θα καταλάβεις ότι σιχαίνομαι τα σκυλιά; Μου φέρνεις εμετό πια τα πρωινά που γυρνάς να με φιλήσεις με το άπλυτο στόμα σου. Ναι, σε δύο μήνες κλείνουμε επέτειο και ξέρεις ποιο θα είναι το δώρο σου; Όχι δεν θα είναι ένα γκόλντεν ριτρίβερ, δεν θα είναι μια μπανάνα ή ένα κεφάλι ροκφόρ, θα είναι μια γαμημένη οδοντόβουρτσα για να μάθεις να πλένεις τα δόντια σου το πρωί. Τι ώρα πήγε; Α, ναι είναι ήδη μεσάνυχτα. Σε λίγο θα γυρίσει το παιδί. Ξέρεις για ποιο παιδί μιλάω. Το δικό σου το παιδί. Ναι Τζωρτζ, δεν το έχω ξεχάσει. Τίποτα δεν έχω ξεχάσει. (Ξεκαρδίζεται) Αν... αν... αν το παρκάρισμα γινόταν από δύο οδηγούς τώρα θα είχαμε τελειώσει. Θα ήσουν εδώ και ίσως με έσφιγγες στην αγκαλιά σου. Ίσως πάλι και όχι. Ξέρεις γιατί όχι. Γιατί με κούρασες Τζωρτζ. Τζωρτζ; Τζωρτζ; Πού είσαι Τζωρτζ; Με έχεις αφήσει μόνη σε ένα σπίτι! Αυτός κι αν είναι ένας πετυχημένος γάμος! Πιο πετυχημένος κι από τον γείτονα που παίζει με το πουλί του!

(Κουδούνι)

ΜΑΡΘΑ: Κουδούνι! Ηχητικό σήμα! Κάποιος ήρθε. Κάποιος πρέπει να ανοίξει την πόρτα. Ακούει κανείς; Καλέ! Α! Εγώ πρέπει να ανοίξω ναι. Τζωρτζ; Τζωρτζ;

Η Μάρθα ανοίγει την πόρτα, είναι ο Τζωρτζ.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

Μπαίνει ο Τζωρτζ.

ΤΖΩΡΤΖ: Μάρθα;

ΜΑΡΘΑ: Τζωρτζ;

ΤΖΩΡΤΖ: Μάρθα!

ΜΑΡΘΑ: Τζωρτζ!

ΤΖΩΡΤΖ: Επιτέλους Μάρθα! Μα πίστευα πως δεν θα έβρισκα ποτέ να παρκάρω, πήξαμε στο αυτοκίνητο πια, κάθε βλάχος και ένα όχημα.

ΜΑΡΘΑ: Πήξαμε στο αυτοκίνητο ναι.

ΤΖΩΡΤΖ: Ακόμη στο σαλόνι είσαι Μάρθα; Πήγαινε να ξεντυθείς και να κάνεις ένα μπάνιο να χαλαρώσεις.

ΜΑΡΘΑ: Όχι δεν πάω. Βλάχοι όλοι, α στο διάλο.

ΤΖΩΡΤΖ: Πήγαινε Μάρθα είναι αργά.

ΜΑΡΘΑ: Μην κάνεις ότι με διατάξεις ανέραστε άνθρωπε. Θα μπορούσες αντί να με διώχνεις έτσι βιαστικά από το σαλόνι για να κάτσεις να δεις τηλεόραση ενδεχομένως, να με γδύσεις εσύ.

ΤΖΩΡΤΖ: Έλα Μάρθα σε παρακαλώ.

ΜΑΡΘΑ: Τζωρτζ, κοίτα την εσάρπα μου πώς πέφτει σιγά σιγά και φαίνεται ο ώμος μου, δεν σου προκαλεί μια αίσθηση;

ΤΖΩΡΤΖ: Όχι Μάρθα πήγαινε είναι αργά.

ΜΑΡΘΑ: Κοίτα τη φούστα μου πώς ανεβαίνει. Κι ανεβαίνει ... κι ανεβαίνει... είμαστε και οι δυό χαμένοι..

ΤΖΩΡΤΖ: Μάρθα έχεις πει.

ΜΑΡΘΑ: Ναι ρε παπάρρα έχω πει! Επιτέλους δηλαδή θυμисέ μου ποιόν παντρεύτηκα, εσένα παντρεύτηκα ή το άγαλμα του ιδρυτή του πανεπιστημίου στην είσοδο του πανεπιστημίου;

ΤΖΩΡΤΖ: Είναι τιμητικό αυτό;

ΜΑΡΘΑ: Δως μου ένα φιλάκι ρε βλάχα, να εδώ στο βυζάκι μου δεν σου αρέσει πια; Τόσο πολύ γέρασα; Τόσο πολύ γεράσαμε ρε πούστη μου;

ΤΖΩΡΤΖ: Μάρθα είναι δύο η ώρα το...

ΜΑΡΘΑ: Έλα μωρέ Τζωρτζ! Τι μαλάκας που είσαι.

ΤΖΩΡΤΖ: Μάρθα!

ΜΑΡΘΑ: Τζωρτζ;

ΤΖΩΡΤΖ: Μάρθα είμαι τόσο κουρασμένος, ειλικρινά δηλαδή...

ΜΑΡΘΑ: Κι εγώ έχω κουραστεί τόσα χρόνια από το τίποτα που μου δίνεις.

ΤΖΩΡΤΖ: Πώς μπορείς να το λες αυτό;

ΜΑΡΘΑ: Όπως μπορείς να το κάνεις.

ΤΖΩΡΤΖ: Εντάξει μπορώ να μην υπολογίζω τι λες, έχεις πει τόσο πολύ άλλωστε. Τι ήταν κι αυτό το πάρτυ, σκέτη μπόμπα τα ποτά.

ΜΑΡΘΑ: Λα μπόμπα. Το μόνο που κάνεις είναι να μιλάς, να μιλάς, να μιλάς!

ΤΖΩΡΤΖ: Και τι θες να κάνω; Να φωνάζω, να φωνάζω και να φωνάζω όπως εσύ;

ΜΑΡΘΑ: (Ξεκαρδίζεται) Ο Τζωρτζ μας κάνει και κριτική! (Φωνάζοντας) Δεν φωνάζω! Απλά δίνω έμφαση σε αυτά που λέω.

ΤΖΩΡΤΖ: Ναι είναι άλλωστε πάντα τόσο σημαντικά.

ΜΑΡΘΑ: Με είπες ασήμαντη;

ΤΖΩΡΤΖ: Δεν σε είπα ασήμαντη.

ΜΑΡΘΑ: Με είπες ασήμαντη! Και είπες και ότι φωνάζω!

ΤΖΩΡΤΖ: Καλά, καλά! Δεν φωνάζεις!

ΜΑΡΘΑ: (Παύση και ύστερα από λίγο συνεχίζει) Βάλε μου κάτι να πιώ.

ΤΖΩΡΤΖ: Τι;

ΜΑΡΘΑ: Είπα βάλε μου κάτι να πιω!

ΤΖΩΡΤΖ: Γιατί να το κάνω αυτό; Για να γίνεις χειρότερα;

ΜΑΡΘΑ: Με είπες ασήμαντη;

ΤΖΩΡΤΖ: Εντάξει λοιπόν σου βάζω κάτι να πεις! Αλλά να ξέρεις πως θερίζει η κίρρωση του ήπατος!

ΜΑΡΘΑ: Στο μουνί μου! (Παύση) Όλα! Οι άνθρωποι νοιάζονται μια ολόκληρη ζωή για την υγεία τους μέχρι που στο τέλος τη χάνουν για να

καταλάβουν την πραγματική της αξία που κρύβεται σε όλες αυτές τις μικρές απολαύσεις που στερήθηκαν στο όνομα της υγείας.

ΤΖΩΡΤΖ: Πολύ φιλοσοφημένη σκέψη αυτή για μεθυσμένη.

ΜΑΡΘΑ: Πες μου ένα τραγούδι.

ΤΖΩΡΤΖ: Τι;

ΜΑΡΘΑ: Πες μου ένα τραγούδι!

ΤΖΩΡΤΖ: Ναι σιγά μην σου φέρω και τρανζίστορ.

ΜΑΡΘΑ: Έλα να σε φιλήσω τότε. Θέλω να φιλήσω το φρεσκοπλυμένο στόμα σου. Είναι βράδυ τώρα σίγουρα θα έχεις πλυθεί.

ΤΖΩΡΤΖ: Μάρθα τι λες;

ΜΑΡΘΑ: Για πες τι θες να σου πάρω στα γενέθλιά σου, οδοντόβουρτσες; (Ξεκαρδίζεται)

ΤΖΩΡΤΖ: Το ‘ξερα ότι δεν έπρεπε να σου βάλω κι άλλο ποτό. Αυτό ήταν το τελευταίο, τέλος!

ΜΑΡΘΑ: Καλέ ποιο τελευταίο, με τους καλεσμένους τι θα πιούμε;

ΤΖΩΡΤΖ: Ποιους καλεσμένους;

ΜΑΡΘΑ: Το Νικ και τη Χάνι!

ΤΖΩΡΤΖ: Ποιους;

ΜΑΡΘΑ: Το Νικ και τη Χάνι καλέ!

ΤΖΩΡΤΖ: Ποιος είναι ο Νικ και η Χάνι;

ΜΑΡΘΑ: Οι καλεσμένοι μας καλέ τι λέμε τόση ώρα; Τους γνώρισες πριν! Καλέ μαζί μιλάμε και χώρια καταλαβαίνουμε;

ΤΖΩΡΤΖ: Δεν καταλαβαίνω.

ΜΑΡΘΑ: Σε λίγο θα έρθει ο Νικ και η Χάνι. Πολύ καλά παιδιά. Ο Νικ μαθηματικός, η Χάνι η γυναίκα του. Περιμένουμε κόσμο Τζωρτζ!

ΤΖΩΡΤΖ: Κάλεσες εσύ κόσμο στο σπίτι τέτοιαν ώρα;

ΜΑΡΘΑ: Και είναι αυτή εν τω μεταξύ μια ασχημομούρα...

ΤΖΩΡΤΖ: Και γιατί τέτοια ώρα;

ΜΑΡΘΑ: Γιατί ο μπαμπάς είπε πως πρέπει να τους φερθούμε ευγενικά!

ΤΖΩΡΤΖ: Αμάν αυτός ο μπαμπάς!

ΜΑΡΘΑ: Τώρα σίγουρα υπονόησες ότι είμαι ασήμαντη.

ΤΖΩΡΤΖ: Είναι δύο η ώρα το πρωί!

ΜΑΡΘΑ: Ο μπαμπάς όμως είπε ότι πρέπει να τους φερθούμε ευγενικά!
Μπορώ να έχω το ποτό μου παρακαλώ;

ΤΖΩΡΤΖ: Είναι αλλόκοτο όλο αυτό δεν το καταλαβαίνεις;

ΜΑΡΘΑ: Αλλόκοτο να πεις το πρώτο σου παιδί! (Ξεκαρδίζεται) Κάτι μου θυμίζει αυτή η συζήτηση...

ΤΖΩΡΤΖ: Για το παιδί;

ΜΑΡΘΑ: Ναι για το παιδί.

ΤΖΩΡΤΖ: Δεν θα την κάνουμε τώρα αυτή τη συζήτηση.

ΜΑΡΘΑ: Και πότε θα την κάνουμε;

ΤΖΩΡΤΖ: Τώρα έχουμε άλλα να πούμε!

ΜΑΡΘΑ: Τι άλλα;

ΤΖΩΡΤΖ: Κάλεσες ανθρώπους στο σπίτι μας δύο η ώρα τη νύχτα!

ΜΑΡΘΑ: Έλα μωρέ πως κάνεις έτσι. Ο μπαμπάς είπε να φερθούμε ευγενικά. Τώρα πάει, έγινε!

ΤΖΩΡΤΖ: Και πού είναι τέλος πάντων; Άντε δεν θα έρθουν;

ΜΑΡΘΑ: Μπορεί να ψάχνουν να παρκάρουν. Πήξαμε στο αυτοκίνητο! Κάθε βλάχος κι ένα όχημα. Ά στο διάλο. Θύμισέ μου πώς πάει εκείνο το τραγούδι που λέει ... (η Μάρθα τραγουδάει κάποιο ελαφρύ λαϊκό τραγούδι άρρυθμα σχετικό με την αγάπη)

ΤΖΩΡΤΖ: Γιατί τόσο πολύ με αγαπάς;

ΜΑΡΘΑ: Όχι βρε... απλά το θυμήθηκα και δεν θυμάμαι το ρυθμό, πάει κάπως (τραγουδάει)

ΤΖΩΡΤΖ – ΜΑΡΘΑ: (τραγουδούν μαζί)

ΤΖΩΡΤΖ – ΜΑΡΘΑ: (Ξεκαρδίζονται)

ΜΑΡΘΑ: Αχ βρε Τζωρτζ... έλα βάλε μου ακόμα ένα ποτό.

ΤΖΩΡΤΖ: Όχι Μάρθα σου απαγορεύω να πιείς άλλο!

ΜΑΡΘΑ: Τζωρτζ κανόνισε την πορεία σου και μην με αγριεύεις! Περιμένουμε καλεσμένους, δεν έχεις δει το μάτι μου να γυαλίζει εμένα!

ΤΖΩΡΤΖ: Μάρθα, κάθισε ήρεμη να περιμένεις τους καλεσμένους και μην πιείς άλλο!

ΜΑΡΘΑ: Τζωρτζ, φύγε από τη μέση του μπουφέ και μην με εμποδίζεις να πάρω το μπουκάλι, θα γίνει μακελιό!

ΤΖΩΡΤΖ: Μάρθα σταμάτα!

ΜΑΡΘΑ: Τζωρτζ άφησέ με!

ΤΖΩΡΤΖ: Άσ' το κάτω!

ΜΑΡΘΑ: Το πιασα!

ΤΖΩΡΤΖ: Ορίστε! Κοίτα τι έκανες, έσπασες ένα ολόκληρο μπουκάλι κρασί και λέρωσες το χαλί. Και σε λίγο έρχονται οι καλεσμένοι σου.

ΜΑΡΘΑ: Χέστηκα. Θα πω ότι το έκανες εσύ.

ΤΖΩΡΤΖ: Ο δικός σου ο μπαμπάς όμως είπε να τους φερθούμε ευγενικά ε!

ΜΑΡΘΑ: Ναι γιατί ο δικός σου δεν δύναται, έχει πεθάνει.

ΤΖΩΡΤΖ: Μάρθα τι κουβέντες είναι αυτές;

ΜΑΡΘΑ: Ε μα συγγνώμη μας έχεις σπάσει τα αρχίδια.

ΤΖΩΡΤΖ: Πήγαινε να φέρεις ένα φαράσι και μια σκούπα κι εγώ μαζεύω τα γυαλιά.

ΜΑΡΘΑ: Δεν πάω.

ΤΖΩΡΤΖ: Μην πας, θα πάω εγώ!

ΜΑΡΘΑ: Να πας!

ΤΖΩΡΤΖ: Ναι σιγά μην πάω, για να αδειάσεις όλη την κάβα.

ΜΑΡΘΑ: Είμαι τόσο κουρασμένη που δεν μπορώ καν να σηκωθώ από τον καναπέ Τζωρτζ!

ΤΖΩΡΤΖ: Δεν σου έχω καμία εμπιστοσύνη!

ΜΑΡΘΑ: Ποτέ δεν μου είχες.

ΤΖΩΡΤΖ: Ας περιμένουμε λοιπόν τους καλεσμένους με τα γυαλιά και το κρασί στο πάτωμα. Τι ωραία.

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

Η Μάρθα και ο Τζωρτζ στον καναπέ με τα σπασμένα γυαλιά και κρασί στο πάτωμα.

ΜΑΡΘΑ: Εντάξει πάντως μη νομίζεις ότι είναι και τίποτα σπουδαίοι οι καλεσμένοι μας. Ο μπαμπάς είπε να τους φερθούμε ευγενικά. Αυτό είναι όλο.

ΤΖΩΡΤΖ: Είναι δύο η ώρα το βράδυ και εσύ έχεις καλέσει δύο σχεδόν άγνωστους ανθρώπους στο σπίτι μας, υπέροχα. Και έχουμε σπάσει και ένα κρασί το οποίο έχει λερώσει το καλό μας χαλί.

ΜΑΡΘΑ: Ο μπαμπάς είπε να τους φερθούμε ευγενικά. Αυτό είναι όλο.

ΤΖΩΡΤΖ: Ο μπαμπάς και ο μπαμπάς και ο μπαμπάς. Άραγε εννοούσε στα αλήθεια ότι πρέπει να ξαγρυπνήσουμε όλη νύχτα με αυτούς τους ανθρώπους; Δεν μπορούσαμε να τους καλέσουμε μια Κυριακή;

ΜΑΡΘΑ: Και τώρα Κυριακή είναι. Ξημερώνει Κυριακή!

ΤΖΩΡΤΖ: Πολύ αστείος συλλογισμός.

ΜΑΡΘΑ: Είμαι αστεία ναι. Έφαγα αστειόπιτα.

ΤΖΩΡΤΖ: Μια φορά να με ενημέρωνες για αυτά που κάνεις, μια φορά!

ΜΑΡΘΑ: Έλα μωρέ σιγά!

ΤΖΩΡΤΖ: (Κοροϊδεύει) «Έλα μωρέ σιγά»!

ΜΑΡΘΑ: (τραγουδάει το ίδιο τραγούδι με πριν)

ΤΖΩΡΤΖ: Μου φέρνεις εμετό καμιά φορά ξέρεις.

ΜΑΡΘΑ: Εσύ να δεις.

ΤΖΩΡΤΖ: Είναι τόσες πολλές οι φορές που δεν σε αντέχω, που σκέφτομαι γιατί ρε γαμώτο με αυτή τη γυναίκα και όχι με κάποια νέα, φρέσκια, με όρεξη για νέα πράγματα, με ζωντάνια, με όνειρα.

ΜΑΡΘΑ: Έξι χρόνια σε περνάω μόνο Τζωρτζ, και να σου θυμίσω ότι εσύ είσαι αυτός που βαριέται να με γαμήσει.

ΤΖΩΡΤΖ: Δεν εννοώ αυτό. Όλο εκεί το μυαλό σου. Εγώ θέλω μια γυναίκα να δημιουργήσουμε.

ΜΑΡΘΑ: Εσύ ήθελες μια γυναίκα να χει μπαμπά καθηγητή Πανεπιστημίου Τζωρτζ, και τη βρήκες. Αλλά όσο και να προσπαθείς τον μπαμπά μου δεν θα τον ξεπεράσεις. Δεν μπορείς να γίνεις σαν κι αυτόν. Πω πω μου έρχεται να ... μπλ..

ΤΖΩΡΤΖ: Σου έρχεται εμετός;

ΜΑΡΘΑ: Όχι εντάξει.

ΤΖΩΡΤΖ: Αν σου έρθει εμετός ή λιποθυμία μπροστά στους ανθρώπους θα εκτεθούμε.

ΜΑΡΘΑ: Ναι ναι εγώ φοβάσαι να μην σε εκθέσω στους ανθρώπους Τζωρτζ; Έχουμε ήδη ένα σπασμένο μπουκάλι κρασί στο πάτωμα.

ΤΖΩΡΤΖ: Εσύ το έσπασες.

ΜΑΡΘΑ: Εσύ έφταιγες όμως.

ΤΖΩΡΤΖ: Έλα Μάρθα τώρα που έφταιγα εγώ, εσύ έχεις μεθύσει!

ΜΑΡΘΑ: Ναι αλλά ήσουν υπεύθυνος για μένα ως νηφάλιος.

ΤΖΩΡΤΖ: Ναι βέβαια αν δεν είναι ο μπαμπάς υπεύθυνος είμαι εγώ.

ΜΑΡΘΑ: Όχι! Εγώ είμαι ανεξάρτητη γυναίκα!

ΤΖΩΡΤΖ: Μα πού είναι τέλος πάντων οι καλεσμένοι;

ΜΑΡΘΑ: Νέοι είναι, μπορεί να αργούν για να ξεσκίζονται κάπου άγρια σαν να μην υπάρχει αύριο.

ΤΖΩΡΤΖ: Μάρθα, έλεος.

ΜΑΡΘΑ: Δώσε μου ένα φιλή! Ένα μεγάλο λάγνο φιλή!

ΤΖΩΡΤΖ: Δεν κάνει, γιατί μετά θα ερεθιστώ και δεν θα συμμαζευσόμαστε... και επίσης είμαι κουρασμένος όπως σου προείπα.

ΜΑΡΘΑ: Ή απλώς είσαι τέρμα ξενέρωτος!

ΤΖΩΡΤΖ: Κι εσύ είσαι τέρμα αλκοολική, άσε κάτω το ποτήρι!

ΜΑΡΘΑ: Δεν το αφήνω, δεν το αφήνω!

ΤΖΩΡΤΖ: Άφησέ το!

ΜΑΡΘΑ: Παράτα με!

ΤΖΩΡΤΖ: Εντάξει σε παρατάω! Πάω μέσα, υποδέξου μόνη σου τους καλεσμένους σου, πιες όσο θες και γίνε ρεζίλι!

ΜΑΡΘΑ: Δεν μπορείς να μου το κάνεις αυτό Τζωρτζ! Ο μπαμπάς είπε να είμαστε ευγενικοί.

ΤΖΩΡΤΖ: Αλήθεια τι θα έλεγε ο μπαμπάς αν σε έβλεπε σε αυτή την κατάσταση; Μάρθα μη γδύνεσαι, θα έρθουν οι καλεσμένοι σου, θα σε βρουν γυμνή;

ΜΑΡΘΑ: Έλα μωρέ Τζωρτζ θα ακούσω το κουδούνι, ηχητικό σήμα, και θα ντυθώ πως κάνεις έτσι!

ΤΖΩΡΤΖ: Ορίστε εξαιτίας σου πάτησα τα γυαλιά. Ώρα είναι να μου μπει και κανένα γυαλί στο πόδι και να τρέχουμε στα νοσοκομεία δύο η ώρα τη νύχτα.

ΜΑΡΘΑ: Δε γίνεται Τζωρτζ φοράς παπούτσια! (Ξεκαρδίζεται)

ΤΖΩΡΤΖ: Τι σου φαίνεται τόσο αστείο αλήθεια;

ΜΑΡΘΑ: Εσύ! Είσαι τόσο αστείος όταν εκνευρίζεσαι, ναι ίσως τελικά γι αυτό σε παντρεύτηκα. Επειδή με κάνεις να γελάω. Μπορεί να μην με πηδάς αλλά τουλάχιστον με κάνεις και γελάω.

ΤΖΩΡΤΖ: Η αθυροστομία σου δεν έχει όρια απόψε.

ΜΑΡΘΑ: Επειδή είπα «πηδάς»; Και τι ήθελες να πω; «Κόκκυγας»; «Κόκκυγας»! Τι ωραία λέξη! Όλα ξεκινούν από τον κόκκυγα! Η ισορροπία της σπονδυλικής στήλης.

ΤΖΩΡΤΖ: Μην αρχίζεις πάλι αυτή την θεωρία σου για τους σπονδύλους.

ΜΑΡΘΑ: Ό, τι θέλω θα αρχίσω και ό, τι θέλω θα τελειώσω. Άντε δεν θα πας μέσα να φέρεις το φαράσι να σκουπίσεις τα γυαλιά! Θα έρθουν οι καλεσμένοι!

Ο Τζωρτζ πάει μέσα.

ΜΑΡΘΑ: Οι καλεσμένοι! Ο μαθηματικός με την ασχημομούρα. Ο μπαμπάς μας είπε να τους φερόμαστε ευγενικά. Η ασχημομούρα η Χάνι που παντρεύτηκε το Νικ. Α να χαθεί το τσόλι, τον τύλιξε τον όμορφο. «Κόκκυγας! Κόκκυγας, κόκκυγας, κόκκυγας, τι ωραία λέξη. Αν έχει κανείς το νου του όταν περπατά να έχει λίγο μπροστά τον κόκκυγα αλλάζει όλη η θέση της σπονδυλικής στήλης και συνάμα η στάση του σώματος! (Ξεκαρδίζεται) Η στάση της ζωής. (Νεύρα) Θέλω να αλλάξω στάση ζωής!

Έρχεται ο Τζωρτζ

ΤΖΩΡΤΖ: Μάρθα πάλι φωνάζεις! Είναι δύο η ώρα, για όνομα!

ΜΑΡΘΑ: Μπράβο μπράβο καθάρισε καθάρισε. Κι εδώ να.. σου ξέφυγε λίγο.

ΤΖΩΡΤΖ: Κανόνισε! Θα στα δώσω να τα φας.

ΜΑΡΘΑ: Περνάμε στην αντεπίθεση; Για άκουσε να σου πω Τζωρτζ, είμαι ένα τσικ πριν πάρω τηλέφωνο τον μπαμπά και μετά ξέρεις!

ΤΖΩΡΤΖ: Ω Μάρθα!

ΜΑΡΘΑ: Βγάλε μου τα παπούτσια!

ΤΖΩΡΤΖ: Δεν στα βγάζω, έρχονται οι καλεσμένοι.

ΜΑΡΘΑ: Βγάλτα είπα!

ΤΖΩΡΤΖ: Κρατάω σκούπα και φαράσι με γυαλιά.

ΜΑΡΘΑ: Άφησέ τα στην άκρη και βγάλε μου τα παπούτσια.

ΤΖΩΡΤΖ: Να περιμένεις δεν μπορώ να κάνω εκατό πράγματα ταυτόχρονα.

ΜΑΡΘΑ: Να μπορέσεις, τι σε παντρεύτηκα; (Ξεκαρδίζεται)

ΤΖΩΡΤΖ: Πολύ γελάμε σήμερα βλέπω.

ΜΑΡΘΑ: Ναι σε καλό να μας βγει βρε. Άντε γεια μας!

ΤΖΩΡΤΖ: Είπα δεν θα πεις άλλο, φερ' το εδώ!

ΜΑΡΘΑ: Δεν θα παίζουμε συνέχεια το ίδιο παιχνίδι.

ΤΖΩΡΤΖ: Έρχονται οι καλεσμένοι.

ΜΑΡΘΑ: Ναι έρχονται οι καλεσμένοι, και λοιπόν; Τι θα δείξουμε; Κάτι άλλο από αυτό που είμαστε; Έλεος Τζωρτζ αμάν αυτός ο καθωσπρεπισμός σου.

ΤΖΩΡΤΖ: Είναι γελοίο όλο αυτό δεν το καταλαβαίνεις;

Χτυπάει το κουδούνι

ΜΑΡΘΑ: Το πάρτι, το πάρτι! Άρχισε το πάρτι!

ΤΖΩΡΤΖ: Σήκω όρθια!

ΜΑΡΘΑ: Καλά ντε δεν ήρθε και η Βασίλισσα της Αγγλίας, μια ασχημομούρα με έναν μαθηματικό ήρθαν! (Ξεκαρδίζεται)

ΤΖΩΡΤΖ: Άνοιξε την πόρτα.

ΜΑΡΘΑ: Να ανοίξεις εσύ την πόρτα.

ΤΖΩΡΤΖ: Και γιατί να ανοίξω εγώ την πόρτα; Δικοί σου καλεσμένοι είναι.

ΜΑΡΘΑ: Ναι αλλά εγώ κάνω οχταράκια, κοίτα πως την πάω την ευθεία ωπ ωπ ωπ... έπεσα.

ΤΖΩΡΤΖ: Τέλεια, θα γελοιοποιηθούμε εντελώς στους ανθρώπους. Και ο μπαμπάς είπε να τους φερθούμε ευγενικά.

ΜΑΡΘΑ: Θα τους φερθούμε όπως αρμόζει. Τζωρτζ άνοιξε την πόρτα. Εγώ θα κάτσω στον καναπέ χαλαρή και άνετη.

ΤΖΩΡΤΖ: Μια ζωή ίδια, μια ζωή ίδια!

Ο Τζωρτζ πηγαίνει να ανοίξει την πόρτα.

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Στο κάδρο της πόρτας εμφανίζονται ο Νικ και η Χάνι.

ΜΑΡΘΑ: Τζωρτζ; Τζωρτζ! Άνοιξες την πόρτα; (Ξεκαρδίζεται) Μα επιτέλους που είναι αυτοί οι γαμημένοι οι καλεσμένοι μας;

ΧΑΝΙ: (Στον Νικ) Στο είπα ότι δεν έπρεπε να έρθουμε.

ΤΖΩΡΤΖ: Καλωσήρθατε, θα πρέπει να είστε οι καλεσμένοι μας.

ΝΙΚ: Μάλιστα, θα πρέπει να είμαστε οι καλεσμένοι σας. Δηλαδή όχι «θα πρέπει», είμαστε στα σίγουρα οι καλεσμένοι σας, οι καλεσμένοι σας είμαστε στα σίγουρα μιας και δεν υπάρχει κάποιος άλλος τέτοια ώρα που να σας χτυπάει το κουδούνι και να περιμένει να του ανοίξετε επομένως ναι, εμείς είμαστε οι καλεσμένοι σας.

ΤΖΩΡΤΖ: Περάστε στο σαλόνι μας.

ΜΑΡΘΑ: Ναι ναι περάστε, αρχίζει το μεγάλο πάρτυ! Το πάρτυ ξεκίνησε! Το πάρτυ έχει ήδη ξεκινήσει!

ΤΖΩΡΤΖ: Μάρθα σήκω από τον καναπέ να καλωσορίσεις τους κυρίους, έχεις απλωθεί και δεν θα έχουν που να κάτσουν.

ΝΙΚ: Όχι όχι μην ξεβολεύεστε για μας, για την ακρίβεια, αν σας αναστατώνουμε και σας πετυχαίνουμε σε κάποια ακατάλληλη στιγμή μπορούμε να το αναβάλλουμε για μια άλλη φορά.

ΜΑΡΘΑ: Πως είπατε;

ΧΑΝΙ: Ναι ναι δεν είναι ανάγκη τώρα να...

ΜΑΡΘΑ: Μας προσβάλλετε!

ΝΙΚ: Πώς;

ΜΑΡΘΑ: Περάστε μέσα και καθίστε στον καναπέ τώρα! Ο μπαμπάς είπε να σας φερθούμε ευγενικά. Δεν είναι δυνατόν να στέκεστε όρθιοι έτσι.

ΧΑΝΙ: Εγώ μπορώ να στέκομαι όρθια έτσι όλη νύχτα.

ΜΑΡΘΑ: Κάθισε σε παρακαλώ αγαπητή μου!

ΧΑΝΙ: Μάλιστα κάθομαι.

ΜΑΡΘΑ: Ωραία και τώρα που κάθισες ήρθε η ώρα να σας σερβίρουμε. Μα πού είναι ο σερβιτόρος. Αχ μα τι αφελής που είμαι... Τζωρτζ! Τζωρτζ! Τζωρτζ! Σέρβιρε σε παρακαλώ τους καλεσμένους. Τι θα πιείτε αγαπητοί καλεσμένοι;

ΝΙΚ: Κοιτάξτε εγώ θα προτιμήσω ένα...

ΜΑΡΘΑ: Θα πιούμε ούισκι!

ΤΖΩΡΤΖ: Μάρθα!

ΜΑΡΘΑ: Τζωρτζ;

ΧΑΝΙ: Ίσως να μην είναι κατάλληλη επιλογή να...

ΜΑΡΘΑ: Εσύ πολλές αντιρρήσεις μου φέρνεις και δεν θα τα πάμε καλά απόψε. (Ξεκαρδίζεται) Μα τι λέω, ο μπαμπάς είπε να φερθούμε ευγενικά. Τζωρτζ! Ούισκι για τέσσερις! Χρυσή μου έχεις τόσο όμορφα μαλλιά, ευτυχώς γιατί κάτι έπρεπε να φέρνει την ισορροπία σε αυτό το πρόσωπο.

ΧΑΝΙ: Τι είπε;

Οι τέσσερις ήρωες κοιτάζονται αμήχανα.

ΝΙΚ: Ε, αυτός ο πίνακας είναι αναγεννησιακός;

ΤΖΩΡΤΖ: Αυτός ο πίνακας είναι αφηρημένης τέχνης νεαρέ μου. Τον ζωγράφισε ένας Έλληνας ή Ιταλός για τη Μάρθα και απεικονίζει ακριβώς την ψυχική της κατάσταση.

ΜΑΡΘΑ: Ποια είναι η ψυχική μου κατάσταση Τζωρτζ;

ΤΖΩΡΤΖ: Έλα τώρα Μάρθα, σταμάτα.

ΜΑΡΘΑ: Θέλω να αναλύσεις την ψυχική μου κατάσταση στους καλεσμένους! Τώρα! Ξέρετε ο Τζωρτζ συνηθίζει να κάνει πλάκες και να μην τις τελειώνει. Είναι πλακατζής.

ΧΑΝΙ: Χαχα τι αστείο, είπε «πλακατζής»!

ΜΑΡΘΑ: Λοιπόν Τζωρτζ πλακατζή, για συνέχισε, πες μας για την αφηρημένη ψυχική μου κατάσταση, κάνε μας μια ανάλυση από αυτές τις γνωστές αναλύσεις σου, αυτές τις αναλύσεις για τις οποίες θες να γίνεις διάσημος στο πανεπιστήμιο, αυτές για τις οποίες θες να διακριθείς!

ΤΖΩΡΤΖ: Μάρθα!

ΜΑΡΘΑ: Ξέρετε ο Τζωρτζ εκτός από πλακατζής είναι και συγγραφέας. Βέβαια! Και φυσικά δεν εννοώ ακαδημαϊκός συγγραφέας, αυτό θα ήταν το αναμενόμενο άλλωστε. Ο Τζωρτζ είναι μυθιστοριογράφος, κι όχι κανένας τυχαίος...

ΤΖΩΡΤΖ: Μάρθα!

ΜΑΡΘΑ: Είναι από εκείνους τους μυθιστοριογράφους που είναι τόσο καταπληκτικοί που δεν τους διαβάζουν μόνο οι συγγενείς τους αλλά και οι γνωστοί, τόσοι πολλοί γνωστοί που άμα πέσει το βιβλίο σε κανέναν κριτικό του λένε «αγόρι μου ασχολήσου καλύτερα με κάποια άλλη τέχνη, γιατί θα πεινάσεις!»

ΤΖΩΡΤΖ: Αρκετά Μάρθα!

ΝΙΚ: Νομίζω δεν μας αφορούν όλα αυτά!

ΧΑΝΙ: Φυσικά και μας αφορούν, είμαστε άλλωστε οι καλεσμένοι.

ΜΑΡΘΑ: Αλλά δεν χρειάζεται να μιλάω μόνο εγώ για σένα και την επιτυχημένη σου καριέρα Τζωρτζ! Μπορείς να μιλήσεις εσύ ο ίδιος για το πόσο επιτυχημένος είσαι! Πες μας λοιπόν πόσο σπουδαίος είσαι, πες μας, μίλησέ μας για το γάμο σου, μίλησέ μας για το παιδί σου!

ΤΖΩΡΤΖ: Δεν μιλάμε για το παιδί μπροστά στους ξένους!

ΧΑΝΙ: Μα δεν είμαστε ξένοι, μιλήστε ελεύθερα καλέ, έχουμε όλη την καλή διάθεση να σας ακούσουμε! Ποιο παιδί είστε γονείς; Έχετε κάποιο παιδί;

ΜΑΡΘΑ: Φυσικά και μεγαλώνουμε παιδί, ο γιός μας ο Τζιμάκος που είναι δεκαέξι ετών!

ΤΖΩΡΤΖ: Μάρθα!

ΜΑΡΘΑ: Τζωρτζ!

ΧΑΝΙ: Άλλο ένα ποτάκι θα το έπινα!

ΤΖΩΡΤΖ: Να σας βάλω ένα μπράντι;

ΝΙΚ: Νομίζω την βλέπω να ζαλίζεται και αν συνεχίσει έτσι θα εκμέσει το μεσημεριανό της πάνω σας ή πάνω μου ή στο χαλί. Και τι βλέπω έχετε ήδη ένα λερωμένο χαλί.

ΤΖΩΡΤΖ: Η Μάρθα λέρωσε το χαλί.

ΜΑΡΘΑ: Διάλεξε Τζωρτζ! Γάμος, παιδί, βιβλίο ή χαλί. Για ποιο από τα τέσσερα θα απολογηθείς;

ΤΖΩΡΤΖ: Είσαι τρελή Μάρθα! Αυτό είσαι, είσαι τρελή.

ΜΑΡΘΑ: Εγώ είμαι η τρελή; Είσαι υποχρεωμένος να με αγαπάς Τζωρτζ!
Θα τιμωρηθείς που με αγαπάς Τζωρτζ!

ΤΖΩΡΤΖ: Ένα ποτό ακόμα για την κυρία Χάνι!

ΧΑΝΙ: Τι θα λέγατε να χορέψουμε λίγο; Αγαπώ πολύ τον χορό. Αγαπώ χορό. Να κοιτάξετε πώς χορεύω κλακέτες. Να σας δείξω λίγο κλακέτες;

Η Χάνι σηκώνεται όρθια και δείχνει πώς χορεύει κλακέτες (χορογραφία). Ενώ χορεύει κλακέτες ο Τζωρτζ και η Μάρθα συνεχίζουν να λογομαχούν.

ΜΑΡΘΑ: Με παντρεύτηκες για να σε κάνω ρεζίλι Τζωρτζ! Είσαι αναγκασμένος να με υποστείς!

ΝΙΚ: Μα γιατί τόση πολλή ένταση; Και μπροστά μας; Είναι λίγο αμήχανο... Χάνι, ίσως καλύτερα να φεύγουμε...

ΤΖΩΡΤΖ: Μα τώρα αρχίζει το πάρτυ! Μάρθα είσαι τόσο τρελή που θα σε κλείσω μέσα στο ψυχιατρείο το ακούς;

ΜΑΡΘΑ: Πού είναι ο γιός μας Τζωρτζ; Θέλω να έρθει εδώ ο γιός μας!

Η Χάνι πηγαίνει στο στερεοφωνικό και βάζει κάποια μουσική.

ΧΑΝΙ: Και τώρα θα χωριστούμε σε ζευγάρια! Πάμε λοιπόν. Σάμπα! Ντε τζανέιρο.

Η Χάνι χωρίζει σε ζευγάρια τους τέσσερις ήρωες και τους βάζει να χορεύουν αναγκαστικά με το ρυθμό.

ΤΖΩΡΤΖ: (Ενώ χορεύει) Θες να σου πω πού είναι ο γιος μας Μάρθα;

ΜΑΡΘΑ: Ναι ρε κερατά θέλω να μου πεις αν έχεις τα κότσια!

ΤΖΩΡΤΖ: Ε λοιπόν ο γιος μας πέθανε!

ΜΑΡΘΑ: (Σταματάει το χορό.) Πώς;

ΧΑΝΙ: Πώς είπατε;

ΜΑΡΘΑ: Δεν μπορείς να το κάνεις αυτό. Σήμερα είναι τα γενέθλιά του.

ΧΑΝΙ: Μα...

ΤΖΩΡΤΖ: Ναι Μάρθα πριν ήρθε ένα τηλεγράφημα για τον γιο μας, πριν πάμε στο πάρτυ του μπαμπά...

ΜΑΡΘΑ: Δεν μπορείς να το αποφασίσεις αυτό εσύ Τζωρτζ!

ΧΑΝΙ: Θέλω να κάνω εμετό ζαλίζομαι.

ΝΙΚ: Θα εκμέσει το μεσημεριανό της.

ΧΑΝΙ: Πρέπει να πάω στο μπάνιο να κάνω εμετό.

ΝΙΚ: Πρέπει να πάει στο μπάνιο να κάνει εμετό.

ΜΑΡΘΑ: Το μπάνιο είναι από εκεί!

ΤΖΩΡΤΖ: Από εκεί!

Η Χάνι και ο Νικ πηγαίνουν μέσα.

ΤΖΩΡΤΖ: Θα είναι καλύτερα τώρα χωρίς...

ΜΑΡΘΑ: Φοβάμαι. Φοβάμαι πολύ.

ΤΖΩΡΤΖ: Θα μείνουμε οι δυο μας.

ΜΑΡΘΑ: Θα αντέξουμε;

ΤΖΩΡΤΖ: Θα αντέξουμε.

ΜΑΡΘΑ: *(τραγουδάει το τραγούδι που τραγουδούσε πριν)*

ΤΖΩΡΤΖ: Ηρέμησε Μάρθα.

ΜΑΡΘΑ: Δεν έπρεπε να μου το κάνεις αυτό.

ΤΖΩΡΤΖ: Ήταν καιρός Μάρθα. Ήταν καιρός.

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

Χτυπάει το κουδούνι

ΤΖΩΡΤΖ: Μάρθα! Δεν μου είπες ότι περιμένουμε κι άλλους!

ΜΑΡΘΑ: Δεν περιμένω κανέναν Τζωρτζ, τι είναι αυτό; Κανένα κακόγουστο αστείο;

ΤΖΩΡΤΖ: Μάρθα είναι ξημερώματα, για όνομα του Θεού, αν περιμέναμε κι άλλους έπρεπε τουλάχιστον να μου το πεις.

ΜΑΡΘΑ: Τζωρτζ, δεν περιμένω κανέναν!

Έρχεται ο Νικ και η Χάνι. Χτυπάει το κουδούνι.

ΝΙΚ: Περιμένετε κάποιον ακόμα; Μεγαλώνει το πάρτυ;

ΧΑΝΙ: Δεν μπορώ να χορέψω άλλο, εξαντλήθηκα, τα πόδια μου με πονάνε και νομίζω ότι θα κάνω εμετό παντού θέλω να κάνω τόσο πολύ εμετό.

Η Χάνι τρέχει στο μπάνιο.

ΜΑΡΘΑ: Μα τι την ταΐζεις τέλος πάντων και κάνει τόσο πολύ εμετό;

Χτυπάει το κουδούνι.

ΜΑΡΘΑ: Ε ας ανοίξει κάποιος το γαμοκούδουνο! Τζωρτζ! Τζωρτζ! Κάποιος είναι στην πόρτα! Περιμένουμε κανέναν;

ΤΖΩΡΤΖ: Κανείς δεν περιμένει κανέναν! Δεν θα ανοίξουμε καμία πόρτα εφόσον δεν περιμένουμε κανέναν. Κανείς δεν φοβάται κανέναν!

ΜΑΡΘΑ: Κανείς δεν είναι κανενός!

Βγαίνει η Χάνι.

ΧΑΝΙ: Μα τι ωραίο μπάνιο, τα πλακάκια του μπάνιου σας είναι εξαιρετικά, εξήμεσα παντού! Εμετός παντού μόνο εμετός.

ΝΙΚ: Χάνι έλα μέσα!

Χτυπάει το κουδούνι.

ΜΑΡΘΑ: Κάποιος πρέπει να ανοίξει την πόρτα αλλιώς η πόρτα θα ανοίξει μου φαίνεται μόνη της στο τέλος. Μα τι θα γίνει επιτέλους;

Η πόρτα ανοίγει και μπαίνει ο Τζιμ, ο Γιος.

Ο ΓΙΟΣ: Καλησπέρα και καλή βραδιά!

ΜΑΡΘΑ: Τζιμ;

ΤΖΩΡΤΖ: Γιε μου!

Βγαίνουν από το μπάνιο ο Νικ και η Χάνι.

ΝΙΚ: Μα πως;

ΧΑΝΙ: Έπαθα σοκ, νομίζω από το σοκ αρχίζω να ζαλίζομαι. Και η ζάλη μου προκαλεί τάση προς έμετο.

ΜΑΡΘΑ: Πουτάνας γιε!

ΤΖΩΡΤΖ: Μάρθα!

ΜΑΡΘΑ: Τζωρτζ! Πού ήσουν κωλόπαιδο; Το ξέρεις πως νομίζαμε πως είχες πεθάνει; Ανάθεμα τη μάνα σου ρε! Που από το πρωί έχω φάει τον τόπο να σε βρω. Πού γυρνάς τέτοια ώρα; Και μάλιστα την ημέρα των γενεθλίων σου; Σε περιμένουμε εγώ και ο πατέρας σου να γιορτάσουμε!

ΤΖΩΡΤΖ: Να γιορτάσουμε!

Ο ΓΙΟΣ: Όστε με περιμένατε να γιορτάσουμε;

ΜΑΡΘΑ: Μάλιστα σε περιμέναμε να γιορτάσουμε!

Ο ΓΙΟΣ: Και αυτοί ποιοι είναι;

ΜΑΡΘΑ: Είναι ο Νικ και η Χάνι. Αυτός μαθηματικός...

ΝΙΚ: Βιολόγος...

ΜΑΡΘΑ: Μπα; Τι μου λες!

ΝΙΚ: Βιολόγιος, όχι μαθηματικός, βιολόγος!

ΜΑΡΘΑ: Έλα μωρέ, χίλια μόρια διαφορά και τα δύο στο ίδιο κτίριο συστεγάζεστε!

ΝΙΚ: Καλά..

ΜΑΡΘΑ: Και εκείνη μια ποντικομούρα, με λεφτά ως φαίνεται, πολλά λεφτά. Αυτό θα είναι και το μόνο προσόν που θα της βρήκε γιατί όλα τα άλλα είναι για να ναι. Εκτός αν την γκάστρωσε αλλά μάλλον θα το χασε γιατί η κοιλιά είναι πλάκα. Πουφ θα έκανε το μωρό, να έτσι, πούφ!

ΧΑΝΙ: Δεν το πιστεύω Νικ πως τους τα είπες όλα! Πάω αμέσως να κάνω εμετό! Επίσης μου αρέσει πολύ ο χορός!

Η Χάνι πάει στο μπάνιο χορεύοντας στο βήμα της.

ΜΑΡΘΑ: Ναι Τζιμ, αυτοί είναι οι καλεσμένοι μας.

ΤΖΩΡΤΖ: Και τώρα που σου γνωρίσαμε τους καλεσμένους μας δεν είναι η ώρα να συστηθείς κι εσύ σε εκείνους; Να πεις δυο λόγια για τον εαυτό σου Τζιμ; Να γνωρίσουνε τον περιβόητο γιο που τόσα άκουσαν για κείνο μα τίποτα δεν είδαν;

Ο ΓΙΟΣ: Το λοιπόν εμένα μου αρέσουν πολύ τα μπιφτέκια της μαμάς. Επίσης κάνει πολύ καλό μιλφέιγ.

ΜΑΡΘΑ: Αγόρι μου, με κάνεις περήφανη όταν μιλάς για μένα.

Ο ΓΙΟΣ: Επίσης έχω φέρει μαζί μου ένα δώρο και για τους τέσσερις.

ΤΖΩΡΤΖ: Δώρο; Δώρο για μας;

Ο ΓΙΟΣ: Μάλιστα έχω φέρει ένα δώρο για σας τους τέσσερις.

ΜΑΡΘΑ: Το αγόρι μου, αποφάσισε στα γενέθλιά του να μας κάνει ένα δώρο!!!

Η Χάνι έρχεται χαρούμενη από το μπάνιο.

ΧΑΝΙ: Άκουσα καλά; Άκουσα κάτι για δώρο; Δώρο και για τους τέσσερις;

ΝΙΚ: Ναι και θα ήταν ευγενικό εκ μέρους σου να μην κάνεις εμετό πάνω ΚΑΙ σε αυτό!

ΜΑΡΘΑ: Μα καλά; Πώς ήξερες πως θα ήμασταν εδώ και οι τέσσερις; Αφού η επίσκεψη του μαθηματικού...

ΝΙΚ: Βιολόγου!

ΜΑΡΘΑ: ... και της ποντικομούρας ήταν απρόσμενη!

Ο ΓΙΟΣ: Με τον ίδιο τρόπο που μάθατε κι εσείς για το θάνατό μου κι αμέσως ζωντάνεψα μπροστά σας!

ΜΑΡΘΑ: Το αγόρι μου, αποφάσισε στα γενέθλιά του να μας κάνει ένα δώρο!!!

Ο ΓΙΟΣ: Ξέρετε τι έχω μέσα σε αυτή την τσάντα;

ΜΑΡΘΑ: Τι έχεις μέσα σε αυτήν την τσάντα;

ΤΖΩΡΤΖ: Τι έχει αυτή η τσάντα;

ΝΙΚ: Τι έχει αυτή η τσάντα;

XANI: Ε τι έχει πια αυτή η τσάντα;

Ο Γιός βγάζει από την τσάντα του σκοινιά και τους απειλεί με ένα μαχαίρι.

ΜΑΡΘΑ: Γιε μου μας απειλείς με ένα μαχαίρι!

Ο ΓΙΟΣ: Ε ναι λοιπόν, σας απειλώ με ένα μαχαίρι.

ΤΖΩΡΤΖ: Θέλεις να πεις ότι μας απειλείς με ένα μαχαίρι;

Ο ΓΙΟΣ: Σας απειλώ με ένα μαχαίρι!

ΜΑΡΘΑ: Είναι προφανές ότι μας απειλεί με ένα μαχαίρι!

XANI: Θέλω να βάλω τα κλάματα γιατί μας απειλεί με ένα μαχαίρι! Αλλά όχι, θα κρατηθώ στο ύψος μου, γιατί κατά βάθος είμαι μια κυρία.

ΜΑΡΘΑ: Μπράβο, κι εγώ είμαι μια κυρία. Θα πω όχι στον εξευτελισμό.

ΝΙΚ: Ο γιός σας μας απειλεί με ένα μαχαίρι. Ίσως καλύτερα να φεύγουμε. Τι λες Χάνι;

XANI: Ναι, νομίζω θα προτιμήσω το δρόμο της εξώπορτας.

Ο Γιός κλειδώνει την πόρτα και τους καθίζει στις καρέκλες.

Ο ΓΙΟΣ: Παλουκωθείτε όλοι στις καρέκλες της τραπεζαρίας! Τώρα.

ΝΙΚ: Μάλιστα αγόρι μου, μην αγχώνεσαι.

ΤΖΩΡΤΖ: Ναι παιδί μου. Να εδώ, παίρνω το σκοινάκι μου και κάθομαι στην καρέκλα. Θες και να δεθώ;

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

Ο Γιός παίρνει τα σκοινιά και δένει τους τέσσερις ήρωες στις καρέκλες.

Ο ΓΙΟΣ: Θα σας δέσω εγώ έναν έναν και δεν θέλω να προβάλετε αντίσταση γιατί εδώ το κρατάω το μαχαίρι. Υπάρχουν άνθρωποι που αγαπούν τους γονείς τους, υπάρχουν άνθρωποι που τους λατρεύουν και ευχαριστούν μέρα νύχτα που οι γονείς τους υπάρχουν, υπάρχουν άνθρωποι που μετανιώνουν για τις μέρες που τους μίλησαν άσχημα ή που τους έφεραν σε δύσκολη θέση. Επίσης υπάρχουν και άνθρωποι που ζουν μονάχοι. Αυτό βέβαια είναι άσχετο. Υπάρχουν όμως και άνθρωποι που τους γονείς τους δεν θέλουν να τους βλέπουν, που εύχονται να είχαν φυτρώσει όπως ο σπόρος στη γη. Σε αυτό το σημείο ήθελα να κάνω μια

παρομοίωση και βρήκα κάτι τυχαίο. Υπάρχουν λοιπόν αυτοί οι άνθρωποι. Όχι αυτοί που θέλουν να κάνουν την παρομοίωση, αυτοί που δεν θέλουν να βλέπουν τους γονείς τους. Καταλάβετε τέλος πάντων, γαμώτο! Σε αυτή την κατηγορία ανθρώπων ανήκω κι εγώ. Γιατί υπήρξα πολύ μόνος αγαπητοί μου. Και αυτή τη μοναξιά έρχεστε τώρα να πληρώσετε εσείς. Γονείς και καλεσμένοι.

ΜΑΡΘΑ: Μάλιστα αγόρι μου να την πληρώσουμε, αφού φταίξαμε, να την πληρώσουμε

Ο ΓΙΟΣ: Πάψε μάνα!

ΜΑΡΘΑ: Παύω γιέ μου.

Ο ΓΙΟΣ: Ερχόταν η μάνα μου κάθε τόσο στο δωμάτιο και με πασπάτευε. Δήθεν μου τάχα μου ότι με αγαπούσε. Στο μπάνιο δεν με άφηνε να πάω. Μου χτύπαγε την πόρτα συνέχεια. «Τι κάνεις Τζιμάκο; Ξυρίζεσαι; Τι κάνεις Τζιμάκο; Παίζεις με το πουλάκι σου;» Ό, τι θέλω κάνω ρε μάνα! Μια ζωή ενοχλητική, μια ζωή δήθεν υπερπροστατευτική ενώ πάντα ήξερα πως όλα αυτά ήταν για την επιφάνεια, για το φαίνεσθαι. Πού ήταν η μάνα όταν πραγματικά την χρειαζόμουν; Πού ήταν όταν την ήθελα να είναι εκεί; Ημίτρελη τριγυρνούσε με ένα μπουκάλι στο χέρι ψάχνοντας να βρει τι; Τον αποτυχημένο γάμο της! Τον σύζυγο που δεν είχε. Γιατί βέβαια πρέπει φυσικά να αναφέρουμε και τον αδύναμο μπαμπά! Ο μπαμπάς, ο ανύπαρκτος μπαμπάς. Που διάβαζε βιβλία. Βιβλία, βιβλία, βιβλία! Και δεν ασχολήθηκε μια στιγμή με το πρόβλημα του γιου του! Το πρόβλημα του γιού του;

ΤΖΩΡΤΖ: Τι πρόβλημα είχες γιέ μου; Πες μου να το λύσουμε τώρα, τώρα είμαι εδώ για σένα. Στα γενέθλιά σου. Γιατί κάνεις έτσι στα γενέθλια σου; Είναι τα δέκατα έκτα γενέθλιά σου και παίζεις αυτό το παιχνίδι με το μαχαίρι; Άσε κάτω το μαχαίρι Τζιμάκο και έλα να μιλήσουμε.

Ο ΓΙΟΣ: Δεν έχουμε να πούμε κάτι πατέρα. Πήγαινε και μίλα σε όλα εκείνα τα προσώπια της Ιστορίας που θαυμάζεις στα βιβλία. Μίλα με την Μεγάλη Αικατερίνη ή καλύτερα με τον Ιβάν τον τρομερό ή με τον Κωνσταντίνο τον Παλαιολόγο, τον Αβραάμ Λίνκολν ή τον Γουίνστον Τσώρτσιλ. Τι έχει να σου πει ο Περικλής για τα προσωπικά γκομενικά μου ζητήματα πατέρα; Τι έχει να σου πει ο Θουκυδίδης για τους φίλους μου που ποτέ δε γνώρισες;

ΤΖΩΡΤΖ: Είναι τα γενέθλιά σου Τζιμ, τα γενέθλιά σου!

ΜΑΡΘΑ: Να ζήσεις Τζιμάκο και χρόνια πολλά, μεγάλος να γίνεις με άσπρα μαλλιά, παντού να σκορπίζεις της νιώσης...

ΧΑΝΙ: Γνώσης!

ΝΙΚ: Νιότης!

ΧΑΝΙ: Γνώσης!

ΝΙΚ: Νιότης!

Ο ΓΙΟΣ: Πάψτε! Δεν σας είπα τι άλλο έχει μέσα αυτή η τσάντα...

ΤΖΩΡΤΖ: Τι άλλο έχει μέσα αυτή η τσάντα;

ΜΑΡΘΑ: Έχει κι άλλα πράγματα μέσα αυτή η τσάντα;

Ο ΓΙΟΣ: Μέσα σε αυτή την τσάντα λοιπόν! Έχω μια μπόμπα!

ΧΑΝΙ: Εμ μας έδεσε εμ θα μας διαμελήσει κιόλας;

Ο ΓΙΟΣ: Πού πήγαν οι τέσσερις ήρωες μετά την έκρηξη;

ΧΑΝΙ: Πού πήγαν;

ΜΑΡΘΑ: Πού πήγαν;

Ο ΓΙΟΣ: Παντού! Σας αφήνω λοιπόν αυτή τη μπόμπα εδώ. Έχετε μερικά λεπτά ζωής ακόμα.

ΤΖΩΡΤΖ: Για μου, έτσι θα μας αποχαιρετήσεις λοιπόν με αυτή τη μπόμπα;

Ο ΓΙΟΣ: Ναι, έτσι θα σας αποχαιρετήσω λοιπόν! Με αυτή τη μπόμπα...

ΜΑΡΘΑ: Άσε κάτω τη μπόμπα.

ΝΙΚ: Όχι, μην αφήσεις κάτω την μπόμπα.

ΧΑΝΙ: Μην αφήσεις κάτω την μπόμπα!

ΤΖΩΡΤΖ: Είναι τα γενέθλιά σου Τζιμ, για όνομα, τα γενέθλιά σου!

Ο ΓΙΟΣ: Ναι, είναι τα γενέθλιά μου! Φέτος τα θυμηθήκατε για πρώτη φορά! Ας τα απολαύσω λοιπόν! Καλό βράδυ σε όλους σας! Χαίρετε! Γεια

σας! Ίσως τα ξαναπούμε, ίσως και όχι. Σε χίλια εννιά, χίλια οκτώ, χίλια επτά... και πάει λέγοντας... τσάο!

Ο γιός φεύγει.

ΜΑΡΘΑ: (στον Τζωρτζ) Δικό σου δημιούργημα είναι αυτό!

ΤΖΩΡΤΖ: Τι θες να πεις;

ΜΑΡΘΑ: Ό, τι και να πω, τίποτα δεν μας σώζει. Είμαστε τέσσερις δεμένοι μπροστά σε μια μπόμπα.

ΧΑΝΙ: Ε να σας πω κάτι, καθόλου δεν φοβάμαι αυτή τη μπόμπα!

Αλλαγή φωτισμού.

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

Η Χάνι μονολογεί.

ΧΑΝΙ: Θα μπορούσα να φοβάμαι τα αεροπλάνα, τα τρένα ή τα αερόστατα καλύτερα. Τα αερόστατα! Πόσο θα ήθελα να πάω μια βόλτα με αερόστατο. Να κοιτάω τον κόσμο από ψηλά και απλά να πετάω, να πετάω, να πετάω. Αχ τι καλά. Όχι δηλαδή ότι με το αεροπλάνο δεν κοιτάς τον κόσμο από ψηλά ή ότι είμαι καμιά κοντή που τα βλέπει όλα με προγναθισμό αλλά η αίσθηση της πτήσης είναι πράγματι μοναδική. Δεν έχω πάει ποτέ βόλτα με αερόστατο. Όταν ήμουν μικρή οι γονείς μου και οι λοιποί συγγενείς με πήγαιναν στο λούνα παρκ και μου έπαιρναν γλειφιτζούρια. Έβλεπα τα γρήγορα τρενάκια ή τα συγκρουόμενα αυτοκινητάκια αλλά τίποτα δεν μου έκανε εντύπωση. Το μόνο που μου έκανε εντύπωση ήταν η προσομοίωση της βόλτας με το αερόστατο. Μου φαινόταν πάντα κάτι πελώριο και παρόλο που πολύ μου άρεσε φοβόμουν να ανέβω. Μια φορά είχα πάει με τη θεία μου τη Μάιρη. Δεν έκανα τίποτα άλλο και απλώς κοιτούσα το παιχνίδι με το αερόστατο. Το κοιτούσα για ώρες. Όλα τα παιδάκια ανέβαιναν πάνω και κατέβαιναν εκστασιασμένα. Αλλά εγώ δεν μπορούσα! Αλίμονο. Εγώ είχα κάποιο πρόβλημα και δεν μπορούσα να ανέβω. Αν ανέβαινα στο παιχνίδι προσομοίωση του αερόστατου θα πάθαινα το γνωστό πρόβλημα. Και τα χρόνια περάσανε. Στο λούνα παρκ ξαναπήγα με το Νικ. Θυμάσαι Νικ; Ήμασταν οι δυο μας. Σου είχα ζητήσει αυτή τη χάρη. Να μην μπούμε σε κανένα παιχνίδι, να μην κάνουμε τίποτα παρόλο που μόνο να πάμε και να δούμε το παιχνίδι αερόστατο. Κι εσύ με πίεσες να ανέβω. Ήσουν τόσο σκληρός μαζί μου. Ήθελες τόσο πολύ. Δεν φταις, δεν ήξερες, με

πίεσες όμως τόσο πολύ και.... Έγινε ό, τι έγινε και σου υποσχέθηκα να μην ξαναπάω ποτέ στο αερόστατο. Κι όμως ξαναπήγα. Ξαναπήγα εκείνη τη μέρα. Εκείνη τη μέρα που... Τα χρόνια πέρασαν. Κάναμε ταξίδια Νικ. Γνωρίσαμε την Ευρώπη. Πηγαίναμε σε άλλα μέρη και ενθουσιαζόμασταν με τις πτήσεις τον αεροπλάνων. Παραπονιόμουν για το φαγητό που ήταν ανάλατο, για τα ξενοδοχεία που δεν έπλεναν καλά τις πετσέτες και για το κλίμα στις ξένες χώρες. Ενθουσιαζόμουν με τα ονόματα των τοποθεσιών στις άλλες περιοχές, έβγαζα φωτογραφίες και τις έδειχνα στις φίλες μου όταν γυρνούσα. «Εδώ το Άμστερνταμ, εδώ το Παρίσι, εδώ η Ακρόπολις των Αθηνών». Και καμάρι να, καμάρι να που ήμασταν ζευγάρι και είχαμε στην κοιλίτσα μου το παιδάκι μας. Τότε νόμιζα πως είχα ξεπεράσει τον φόβο. Μα ήμουν τόσο ηλίθια. Ηλίθια, ηλίθια, ηλίθια. Το ξέρω Νικ πως έχουμε παντρευτεί για τα λεφτά. Το ομολόγησες μόνος σου. Όχι μόνο τώρα μπροστά στους οικοδεσπότες. Το ομολόγησες μια μέρα που κοιμόμασταν. Ήσουν μεθυσμένος ένα βράδυ μετά από ένα πάρτυ σαν αυτό του μπαμπά της Μάρθας. Αχ Μάρθα, Τζωρτζ, τι καταπληκτικοί οικοδεσπότες που είστε. Και έχετε τόσο ωραία πλακάκια στο μπάνιο. Μου αρέσει να βλέπω νέες ιδέες και τάσεις και λύσεις για το μπάνιο. Καμιά φορά ξαπλώνω στο μπάνιο στα πλακάκια. (Παύση) Στο λούνα παρκ ξαναπήγα την ημέρα που η κοιλιά μου έκανε πουφ και έφυγε το παιδί από μέσα για πάντα. Νικ, το παιδί μας, το δικό μας το παιδί. Ποιος λοιπόν ο ρόλος μου σε αυτή τη ζωή πια; Με ρωτάτε αν φοβάμαι αυτή τη μπόμπα; Με ρωτάτε αν φοβάμαι τον θάνατο. Δεν φοβάμαι τίποτα. Δεν φοβάμαι ακόμα και να ανέβω στην προσομοίωση του αερόστατου πια ή και στο ίδιο το αερόστατο. Πώς θα είναι άλλωστε η πτήση με το αερόστατο. Θα μπαίνεις και με λίγη φωτιά θα ανεβαίνεις, θα ανεβαίνεις, θα ανεβαίνεις. Ελαφρότης. Να είναι άραγε έτσι και ο θάνατος; Ποιος ξέρει. Πάντως αγαπητοί μου φίλοι, Μάρθα, Τζωρτζ και Νικ, σύντροφέ μου στη ζωή αφού πρόκειται να πεθάνουμε και είστε οι τελευταίοι που βλέπω πρέπει να σας δηλώσω το εξής: έχω μύκητες στις φτέρνες. Και δεν έχω προλάβει να πάω σε κάποιο ινστιτούτο να κάνω τον απαιτούμενο καθαρισμό. Όλη αυτή η κατάσταση μου προκαλεί εμετό. Και μόνο που το σκέφτομαι ζαλίζομαι. Εμάς όμως δεν μας ενδιαφέρουν μήτε οι μύκητες μήτε ο εμετός. Εμάς μας ενδιαφέρει το γιατί δεν φοβάμαι. Κανείς δεν θα 'πρεπε να φοβάται. Δεν θα 'πρεπε να φοβούνται μήτε τα παιδάκια που με το γλειφιτζούρι τους περιμένουν να ανέβουν στο αερόστατο, μήτε τα παιδιά πάνω στο αερόστατο μήτε τα παιδιά στην προσομοίωση αερόστατο μήτε οι μελλοθάνατοι. Αξίζω να πεθάνω Νικ. Τόσην ώρα μια ολόκληρη πράξη και

το μόνο που κατάφερα ήταν να σας δείξω πώς χόρεψα κλακιέτες στο δημοτικό. Τι ασήμαντος ρόλος. Α ναι ξέχασα. Έκανα και εμετό μερικές φορές στο μπάνιο. Έκανα εμετούς γιατί φοβήθηκα. Ναι όταν φοβάμαι κάνω εμετούς. Αυτός είναι ο φόβος μου. Φοβάμαι ότι θα κάνω εμετούς, και το αποτέλεσμα; Κάνω εμετούς! Ο φόβος του φόβου. Λέρωσα το μπάνιο των οικοδεσποτών. Το οποίο παρεμπιπτόντως είχε πολύ ωραίες πετσέτες. Δεν ξέρω τι να πρωτοθαυμάσω στις υπέροχες αυτές πετσέτες της βιοτεχνίας λευκών ειδών και παπλωμάτων, την υπέροχη ποιότητα ή μήπως την υφή; Ή τέλος αυτό το συγκλονιστικό εμπριμέ; Όλο το σπίτι έτσι κι αλλιώς έχει καταπληκτική διακόσμηση, τι να λέμε τώρα. Ντρέπεσαι να μπεις μέσα. (Παύση) Αχ... θα μπορούσα να φοβάμαι τα τρένα, τα αεροπλάνα ή τα αερόστατα καλύτερα! Τα αερόστατα! Πόσο θα ήθελα να πάω μια βόλτα με αερόστατο. Να κοιτάω τον κόσμο από ψηλά και απλά να πετάω, να πετάω, να πετάω. Αχ τι καλά.

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΟΗ

Ο Νικ, δεμένος κι αυτός ανάμεσα στους άλλους στην καρέκλα της τραπεζαρίας, μονολογεί.

ΝΙΚ: Τι παράλογο. Πριν από μερικές ώρες στεκόμασταν στο κάδρο της πόρτας ενός ξένου σπιτιού και περιμέναμε την πόρτα να ανοίξει και να γνωρίσουμε δύο νέους ανθρώπους, να κάμνομε λίγη πλάκα και να γνωριστούμε καλύτερα και τώρα βρισκόμαστε δεμένοι υπό την απειλή μιας μπόμπας που πρόκειται να σκάσει και να μας στείλει στον αγύριστο. Τι παράλογη που είναι η ίδια η ζωή έτσι κι αλλιώς όμως ε; Γεννιέσαι για να πεθάνεις. Ξεκινάει ένα ταξίδι αναμνήσεων κι ένα παιχνίδι του μυαλού σε οδηγεί από τη μια φάση της ζωής στην άλλη μέχρι που πούφ! Έφυγες, αυτό ήταν όλο. Ένα ταξίδι αναμνήσεων. Ζούμε από τις αναμνήσεις μας. Αν δεν είχαμε αναμνήσεις δεν θα ήμασταν τίποτα. Δεν θα δημιουργούσαμε τίποτα, δεν θα ανησυχούσαμε για τίποτα αλλά και δεν θα φοβόμασταν, δεν θα φοβόμασταν το μέλλον. Δεν θα φοβόμασταν το θάνατο. Μα τι λέω, δεν φοβάμαι το θάνατο. Όχι ότι ξαφνικά δεν έχω αναμνήσεις αλλά όχι δεν φοβάμαι να πεθάνω. Δεν φοβάμαι να πεθάνω γιατί για κάποιο περίεργο λόγο θεωρώ ότι ο θάνατος ίσως και να είναι λύτρωση. Ναι. Περιμένεις μια ολόκληρη μέρα να έρθει το βράδυ για να ξεκουραστείς, μια ολόκληρη βδομάδα για να έρθει το σαββατοκύριακο, έναν ολόκληρο χρόνο για να έρθει το καλοκαίρι και μια ολόκληρη ζωή για να έρθει η ευτυχία. Έτσι περιμένεις και την αιωνιότητα. Για να λυτρωθείς από αυτή τη λούπα της αναμονής. Από αυτό το βασανιστήριο που λέγεται ζωή. Μπας και

σταματήσεις να ξαναθέτεις στόχους που δεν πετυχαίνεις. Τι μάταια που είναι όλα. Τι ασήμαντα. Ε Χάνι; Κάναμε τόσα όνειρα, παντρευτήκαμε και περιμέναμε να κάνουμε παιδί και τώρα τέλος. Τι να περιμένει κανείς; Έτσι κι αλλιώς δεν έχει κάτι να περιμένει. Δεν έχει κάτι να περιμένει γιατί όλα οδηγούν στον ίδιο παρονομαστή, το θάνατο. Χαχαχα, τι μακάβριο, πώς ακούγομαι έτσι ε; Μου φαίνεται όσο περνούν τα λεπτά και πλησιάζει η ώρα ακούγομαι όλο και πιο φοβιστικός. Αλλά έτσι είναι και η ίδια η ζωή. Φοβιστική. Ξεκινάς να ζεις μες στην τρελή χαρά ως παιδί και όσο μεγαλώνεις τα πράγματα σοβαρεύουν και γίνονται όλο και πιο τρομερά και «φοβιστικά»... τι λέξη κι αυτή... «φοβιστικά». Ενώ στην πραγματικότητα είναι όλα ασήμαντα. Σε εκατό χρόνια θα υπάρχει από εμάς μια ανάμνηση στα εγγόνια μας αν έχουμε εγγόνια σε διακόσια ίσως υπάρχουμε ως μια μακρινή αφήγηση ως μια φωτογραφία ενδεχομένως σε ένα συρτάρι ή σε κάποιο αρχείο σε ένα κομπιούτερ αν δεν έχουμε διαγραφεί, σε τριακόσια χρόνια δεν θα μιλάει κανείς για μας πόσο μάλλον σε χίλια που δεν θα υπάρχουμε καν ως ιδέα στο μυαλό κάποιου όπως δεν υπήρξαμε και πριν. Μα τι κύκλο που κάνουν τα πράγματα! Ο θάνατος. Η ζωή. Ναι, είναι δίκαιο και σωστό να πεθάνουμε έτσι. Είναι δίκαιο και σωστό να λυτρωθούμε από αυτό τον κύκλο. Η μπόμπα. Η μπόμπα θα σκάσει και όλα θα τελειώσουν. Και κανείς δεν φοβάται. Εγώ δεν φοβάμαι, εσύ Χάνι δεν φοβάσαι, εσύ Τζωρτζ, Μάρθα, δεν φοβάστε! Και γιατί να φοβηθείτε άλλωστε; Είναι η φυσική εξέλιξη των πραγμάτων. Ο γιός. Ο γιος που εκδικείται. Ο γιος ήρθε και εκδικήθηκε γονείς και καλεσμένους. Γιατί εκδικήθηκε τους καλεσμένους; Γιατί έτσι. Γιατί αξίζει τον κόπο να εκδικηθείς. Όλοι λοιπόν στο άρμα για τον κάτω κόσμο. Εμπρός. Εμπρός να εξηγήσουμε το ανεξήγητο λοιπόν! Ήρθε η ώρα να ανακαλύψουμε το μυστήριο. Το μυστήριο της ζωής. Το μηδέν. Όλα θα ξεκινήσουν πάλι από το μηδέν. Από το ανεξήγητο. Ποιος ξέρει πού θα βρεθούμε μετά το μπαμ της μπόμπας; Ίσως εκεί απ' όπου ξεκινήσαμε. Πού ήμασταν πριν; Η αλήθεια είναι ότι με τρομάζει πιο πολύ το πριν παρ'ότι το μετά. Που ήταν ο άνθρωπος πριν; Ήταν μια ιδέα; Ήταν ένα κύτταρο στο κύτταρο του κυττάρου; Διαιρεμένος σε δύο ανθρώπους και πάλι σε δύο άρα σε τέσσερις και πάει λέγοντας. Ας μην μπω στα χωράφια της βιολογίας γιατί θα σας ζαλίσω. Υπάρχει άραγε κάποιος σκοπός σε όλη αυτή την ατέρμονη αναπαραγωγή των ανθρώπινων μηχανών των ανθρώπινων γονιδίων που λειτουργούν και επιβιώνουν μέσω των σωμάτων τους; Υπάρχει ένα γιατί; Ποιος ξέρει; Η θρησκεία. Βέβαια. Ο άνθρωπος ανακάλυψε τη θρησκεία όταν άρχισε να θάβει τα πτώματα των συγγενών του καθώς διαπίστωσε ότι

πρόκειται να πεθάνει. Είναι το μόνο ζώο που το κάνει αυτό. Τα πάντα κάνει ο άνθρωπος επειδή πρόκειται να πεθάνει. Ο άνθρωπος έκανε πολιτισμό επειδή πρόκειται να πεθάνει. Τι παράλογο και τι λογικό ταυτόχρονα. Τόσες ασχολίες που καταλήγουν στο θάνατο. Αν ήξερε ότι δεν θα πεθάνει ίσως να μην έκανε τίποτα. Αντιθέτως με την γνώση του θανάτου κάθετα και δουλεύει για να μαζέψει χρήματα για να διασφαλίσει τα παιδιά του, για να αποκτήσει δόξα και φήμη, για να χτίσει ένα σπίτι, για να καλύψει τα έξοδα της κηδείας του. Τι ματαιοδοξία. Αν ήξερε ότι δεν θα πεθάνει δεν θα μάζευε γραμματόσημα, δεν θα ψάρευε το καλοκαίρι, δεν θα έκανε μαθήματα χορού ή γιόγκα ή δεν θα αγόραζε ακριβά ρούχα δεν θα τον ένοιαζε να διαβάσει βιβλία. Τα βιβλία... Καιγόμαστε να διαβάσουμε όσα περισσότερα μπορούμε, μακάρι να μπορούσαμε να διαβάσουμε τους πάντες και τα πάντα, να χωρέσουμε σε ένα μυαλό όλη τη γνώση του κόσμου πριν φύγουμε απ' τον κόσμο τούτο μα αν ήμασταν αθάνατοι για ποιο λόγο μπαίναμε στον κόπο; Και τώρα που είμαστε θνητοί, δεν ξέρεις τι να πρωτοδιαβάσεις για να ανακαλύψεις την αλήθεια, το μυστήριο της ζωής, να στραφείς στην επιστήμη; Στο θέατρο; Στην αστρονομία; Στην ψυχολογία, άραγε οι φιλόσοφοι τα ξέρουν καλύτερα; Κι αν έχουν γραφτεί τόμοι και τόμοι γιατί κανείς δεν απάντησε στο πιο βασικό απ' όλα; «Γιατί όλα αυτά;» Κι αν κάποιος απαντούσε ποιος θα τον πίστευε; Αν κάποιος απαντούσε αμέσως η απάντηση θα έχανε την αξία της, αμέσως η ίδια η ζωή θα έχανε όλη της τη σημασία, ο θάνατος θα έχανε το σκοπό του. Τι παράλογο. Πριν από μερικές ώρες στεκόμασταν στο κάδρο της πόρτας ενός ξένου σπιτιού και περιμέναμε την πόρτα να ανοίξει και να γνωρίσουμε δύο νέους ανθρώπους, να κάμνομε λίγη πλάκα και να γνωριστούμε καλύτερα και τώρα βρισκόμαστε δεμένοι υπό την απειλή μιας μπόμπας που πρόκειται να σκάσει και να μας στείλει στον αγύριστο. Και φιλοσοφούμε για τη ζωή και το θάνατο περιμένοντας να πεθάνουμε. Τι κατάλληλη ώρα να φιλοσοφήσει κανείς για τη ζωή και το θάνατο. Κάποιος μας παράτησε σε ένα σπίτι δεμένους για να πεθάνουμε. Όπως κάποιος παράτησε τη ζωή σε έναν πλανήτη και την άφησε στην τύχη της. Α ναι ξέχασα εδώ η θρησκεία θα μιλήσει για τον παράγοντα της βούλησης. Θα σου πει πως ο άνθρωπος έχει τη βούληση να φτιάξει τη ζωή του και πως εκείνος ευθύνεται για τον ανθρώπινο πόνο, πως οι αρρώστιες και οι φυσικές καταστροφές είναι δοκιμασίες και κάποιος πιο φιλοσοφημένος θα πει πως δεν μας ενδιαφέρει ο καθένας προσωπικά αλλά το σύνολο, η συμπαντική ολότητα να επιβιώσει, η ίδια η ζωή να συνεχιστεί. Παπαριές. Κάποιος μας παράτησε, αλλιώς δεν θα υπήρχε όλος αυτός ο ανθρώπινος πόνος. Όπως κάποιος μας παράτησε

στη μοίρα μας δεμένους σε αυτό το σπίτι. Μάρθα, Τζωρτζ, είστε καταπληκτικοί οικοδεσπότες, αλλά αυτή τη στιγμή αισθάνομαι πραγματικά παρατημένος. Είναι δίκαιο όμως να πεθάνω έτσι, γιατί θα λυτρωθώ από τον κύκλο της ζωής, από τον πόνο της ζωής. Απ' την κατάρα να ζεις σε αυτόν τον κόσμο για να πεθάνεις. Όλα οδηγούν στο θάνατο. (Παύση) Μάρθα, είσαι πολύ όμορφη πρέπει να στο πω αυτό και τώρα που πρόκειται να πεθάνουμε έτσι απλά πρέπει να ομολογήσω πως ναι ίσως και να σου την έπεφτα για ανελιχθώ ως καθηγητής πανεπιστημίου. Χάνι, ω γλυκιά μου Χάνι. Μου φαίνεται ξέρεις τόσα λίγα για τη ζωή. Όχι δεν σε παντρεύτηκα μόνο για τα λεφτά. Σε παντρεύτηκα γιατί με κάνουν και γελάω ναι. Είσαι τόσο αστεία και δεν το καταλαβαίνεις. Η απλότητά σου, το χαμόγελό σου. Χάνι, σε αγαπάω. Και δεν με νοιάζει που χάσαμε το παιδί. Θα μπορούσαμε να κάνουμε άλλο, αν δεν, αν δεν πεθαίναμε απόψε. Σ' αγαπάω Χάνι, σ' αγαπώ πολύ. Τι παράλογο. Πριν από μερικές ώρες στεκόμασταν στο κάδρο της πόρτας ενός ξένου σπιτιού και περιμέναμε την πόρτα να ανοίξει και να γνωρίσουμε δύο νέους ανθρώπους, να κάμνομε λίγη πλάκα και να γνωριστούμε καλύτερα και τώρα βρισκόμαστε δεμένοι υπό την απειλή μιας μπόμπας που πρόκειται να σκάσει και να μας στείλει στον αγύριστο. Αντίο σας λοιπόν. Αντίο σε όλους.

ΣΚΗΝΗ ΕΝΑΤΗ

Οι τέσσερις ήρωες παραμένουν δεμένοι στις καρέκλες της τραπεζαρίας.

ΜΑΡΘΑ: Το λοιπόν, αγαπητοί μου καλεσμένοι, Τζωρτζ, ήρθε η ώρα να αποχαιρετιστούμε. Αυτή είναι η στερνή μας στιγμή σε αυτό το σπίτι, η τελευταία μας στιγμή στον πλανήτη. Χάρηκα πολύ που σας γνώρισα Νικ και Χάνι, αλήθεια χάρηκα πολύ.

ΧΑΝΙ: Εγώ χάρηκα περισσότερο Μάρθα.

ΜΑΡΘΑ: Όχι εγώ χάρηκα περισσότερο.

ΧΑΝΙ: Όχι εγώ χάρηκα περισσότερο! Αλήθεια.

ΜΑΡΘΑ: Όχι εγώ χάρηκα περισσότερο.

ΧΑΝΙ: Εγώ χάρηκα περισσότερο.

ΜΑΡΘΑ: Εντάξει αφού το θες ας είναι η χαρά όλη δική σου! Δεν προλάβουμε καν να σας σερβίρουμε σοκολατάκια ή έστω κάποιο άλλο έδεσμα.

ΤΖΩΡΤΖ: Μα δεν είχαμε τίποτα να σερβίρουμε Μάρθα.

ΜΑΡΘΑ: Πάψε Τζωρτζ προσπαθώ να φανώ ευγενική μια τέτοιαν ώρα!

ΝΙΚ: Ας είμαστε απλά οι εαυτοί μας.

ΜΑΡΘΑ: Δεν προλάβαμε να γνωριστούμε καλύτερα, αλλά δεν πειράζει. Θέλω να δηλώσω όσο προλαβαίνω περήφανη που έκανα έναν τέτοιο γιο. Ένα τέτοιο παλικάρι.

ΤΖΩΡΤΖ: Ναι Μάρθα κι εγώ είμαι περήφανος.

ΜΑΡΘΑ: Γιατί αυτό το παιδί έχει αξίες και τις υπερασπίζεται μέχρι τέλους και μπράβο του.

ΤΖΩΡΤΖ: Ναι Μάρθα μπράβο του και μπράβο μας που το μεγαλώσαμε.

ΧΑΝΙ: Άξιοι!

ΝΙΚ: Άξιοι.

ΜΑΡΘΑ: Θέλω να δηλώσω ιδιαίτερα συγκινημένη λοιπόν για δύο λόγους, πρώτον διότι αφήνω τον μάταιο τούτο κόσμο με αυτό τον τρόπο με ένα ΜΠΟΥΜ, την έκρηξη αυτής της μπόμπας την οποία έθεσε σε λειτουργία το σπλάχνο μου, ο γιός μου, το παλικάρι μου και δεύτερον διότι θα ζήσουμε αυτές τις τελευταίες στιγμές με δύο εξαίρετους νέους..

ΤΖΩΡΤΖ: Εξαίρετους!

ΜΑΡΘΑ: Τζωρτζ μην με διακόπτεις!

ΤΖΩΡΤΖ: Μα δεν σε διακόπτω, προσθέτω σε αυτά που λες!

ΜΑΡΘΑ: Τι προσθέτεις Τζωρτζ;

ΤΖΩΡΤΖ: Προσθέτω... προσθέτω... προσθέτω.. ε όλο και κάτι προσθέτω τέλος πάντων. Δίνω έμφαση!

ΜΑΡΘΑ: Με δύο εξαίρετους νέους όπως έλεγα, δύο πανεπιστήμονες σπάνιους της γενιάς τους! Το λοιπόν, αισθάνομαι περήφανη και ιδιαίτερα συγκινημένη. Μα πάνω απ' όλα Τζωρτζ αισθάνομαι χαρούμενη για το γάμο μας. Δεν ήταν ένας υπέροχος γάμος Τζωρτζ;

ΤΖΩΡΤΖ: Η αλήθεια είναι Μάρθα πως τόσα χρόνια περάσαμε υπέροχα.

ΜΑΡΘΑ: Θυμήσου Τζωρτζ τη γαμήλια τελετή. Θυμήσου την τούρτα και τη λιμουζίνα που με έφερε νύφη στην εκκλησία. Θυμήσου την υπέροχη δεξίωση αχ ήταν όλα τόσο καλά.

ΤΖΩΡΤΖ: Θυμάμαι κάποτε που πήγαμε ένα ταξίδι Μάρθα και μου είπες «ξέρεις Τζωρτζ, από αυτόν τον γάμο δεν λείπει τίποτα εκτός από ένα πράγμα» και τότε μου ανακοίνωσες πως είσαι έγκυος στον μικρό Τζιμμάκο και τότε ένιωσα ο πιο ευτυχισμένος άνθρωπος του κόσμου. Φυσικά δεν ξέραμε ακόμα πως θα ήταν αγόρι αλλά ήμουν τόσο σίγουρος πως θα βγει ένας παλίκαρρος μέχρι εκεί πάνω ένας άντρακλας δυνατός... και έτσι έγινε. Αχ το αγόρι μας.

ΜΑΡΘΑ: Θυμάμαι όλες μας τις διακοπές που κάναμε...

ΤΖΩΡΤΖ: Όλους μας τους τσακωμούς και όλες σου τις ζήλιες.

ΜΑΡΘΑ: Όλες τις φορές που καλούσαμε ξένους στο σπίτι και εκείνοι αμήχανα ήθελαν να φύγουν γιατί ξεμπροστιάζαμε ο ένας τον άλλο επειδή δεν μπορούσαμε να συγκρατήσουμε τα νεύρα μας και τις προσωπικές μας εμπάθειες καλή ώρα.

ΧΑΝΙ: Για μας λένε; Ααπαπα.

ΜΑΡΘΑ: Α μην ταράξεστε, συνηθισμένα πράγματα.

ΤΖΩΡΤΖ: Θυμάμαι τότε που θέλησες να κάνεις ρουφ γκάρντεν την ταράτσα και έπεσες από τη σκάλα.

ΜΑΡΘΑ: Και μπήκα όλη στο γύψο μετά από τέσσερις ώρες που φώναζα βοήθεια πεσμένη στο πάτωμα και εσύ δεν μου την έδινες γιατί δεν είχα φάει από τα απάισια μπιφτέκια που είχες μαγειρέψει.

ΤΖΩΡΤΖ: Κι εγώ θυμάμαι τότε που δεν είχα αγοράσει το ξύδι που ήθελες και την επόμενη μέρα μου έσπασες ένα μηλόξυδο στο κεφάλι.

ΜΑΡΘΑ: Τότε που έκαψες το άλμπουμ με τις φωτογραφίες του γάμου για να με εκδικηθείς επειδή καταλάθος τράκαρα με το αυτοκίνητό σου.

ΤΖΩΡΤΖ: Δεν ήταν καταλάθος το έκανες επίτηδες επειδή ισχυριζόσουν πως σου έβαλα καθαρτικό στον καφέ.

ΜΑΡΘΑ: Μα πράγματι το έκανες σε αντίποινα για την δαγκωματιά στο μπούτι. Που το ήξερες ότι στην είχε κάνει η σκυλίτσα μας αλλά επέμενες ότι την είχα κάνει εγώ.

ΤΖΩΡΤΖ: Μα δεν είχαμε ποτέ σκυλίτσα Μάρθα!

ΜΑΡΘΑ: Α ναι, ε εντάξει λεπτομέρειες. Είχε όμως ο γείτονας.

ΤΖΩΡΤΖ: Και τι δουλειά έχει η σκυλίτσα του γείτονα στο κρεβάτι μας Μάρθα;

ΜΑΡΘΑ: Ό, τι έχει και η γραμματέας σου!

ΝΙΚ: Νομίζω δεν μας αφορούν όλα αυτά.

ΜΑΡΘΑ: Πάψε Νικ! Όλο πετάγεσαι και συ «δεν μας αφορούν» και «δεν μας αφορούν όλα αυτά». Φυσικά και σας αφορούν, καλεσμένοι μας είστε. Στο κάτω κάτω γιατί νομίζετε ότι σας καλέσαμε;

ΝΙΚ: Τι εννοείς;

ΜΑΡΘΑ: Δεν ξέρω! Αλλά για όλα υπάρχει κάποιος λόγος. Να ας πούμε δεν είναι καθόλου τυχαίο το γεγονός ότι σας καλέσαμε σπίτι και τώρα βρισκόμαστε δεμένοι υπό την απειλή μιας μπόμπας. Ναι δεν το βρίσκω καθόλου τυχαίο αυτό. Θέλατε κατά βάθος να συμβεί. Το ομολογήσατε. Το ομολογήσατε προηγουμένως και οι δύο.

ΝΙΚ: Πείτε μας τώρα ότι το σχεδιάσαμε κιόλας.

ΧΑΝΙ: Μας κατηγορείτε για συνεργούς σε αυτή την εγκληματική ενέργεια; Πέφτω από τα σύννεφα!

ΤΖΩΡΤΖ: Η Μάρθα θέλει να πει...

ΜΑΡΘΑ: Ξέρω πολύ καλά τι θέλω να πω και τι δεν θέλω να πω δεν χρειάζομαι συνήγορο Τζωρτζ. Όλα βαίνουν καλώς. Ας επανέλθουμε στο θέμα μας. Το θέμα μας Τζωρτζ ήταν ο γάμος μας και πού θέλω να καταλήξω;

ΧΑΝΙ: Μας κατηγορείτε ότι εμείς με το γιό σας οργανώσαμε όλη αυτή τη σκευωρία; Αυτό ήταν φεύγω!

ΝΙΚ: Καλέ πού να πας; Αφού είσαι δεμένη.

ΧΑΝΙ: Άσε μας κι εσύ όλο μου φωνάζεις και με λες άχρηστη. Θέλω να χορέψω.

ΜΑΡΘΑ: Τζωρτζ το θέμα μας είναι ότι όσο τέλειος και να ήταν ο γάμος μας επιτέλους φτάνει στο τέλος του... γιατί.. «μέχρι να μας χωρίσει ο θάνατος» Τζωρτζ!!! Αυτό ήταν. Πάπαλα! Τέλος. Αριβεντέρτσι Ρόμα!

ΤΖΩΡΤΖ: Τι θέλεις να πεις Μάρθα;

ΜΑΡΘΑ: Χωρίζουμε Τζωρτζ! Αυτό ήταν. Ήρθε η ώρα να χωρίσουμε τις περιουσίες μας. Αποφάσισε λοιπόν ποια περιουσιακά στοιχεία είναι δικά σου και ποια θα μείνουν δικά μου. Ας πούμε πι χι το γιουγκοσλάβικο το σκαλιστό το τραπεζάκι που έχει έρθει από την Σερβία δεν θα μου το πάρεις Τζωρτζ, είναι δικό μου τ' ακούς; Το γιουγκοσλάβικο το σκαλιστό το τραπεζάκι είναι δικό μου!

ΤΖΩΡΤΖ: Μάρθα τι λες;

ΜΑΡΘΑ: Αυτό που σου λέω Τζωρτζ! Να το ξεχάσεις το τραπεζάκι! Είναι δικό μου!

ΤΖΩΡΤΖ: Είσαι τρελή Μάρθα, είσαι τρελή, αυτό είσαι μια τρελή, τρελή τρελή, τρελή!

ΝΙΚ: Αρχίσαμε πάλι.

ΧΑΝΙ: Θέλω να χορέψω κλακέτες! Κλακέτες, κλακέτες, κλακέτες!

ΜΑΡΘΑ: Ξέχνα το το γιουγκοσλάβικο το σκαλιστό το τραπεζάκι Τζωρτζ! Και ξέχνα και τα σερβίτσια της γιαγιάς Αντριάνας και τα χρυσά κουτάλια του Παππού Σμιθ και τις παπλωματοθήκες του πατέρα μου, για να μην μιλήσω για το κλασσικό αυτοκίνητο το κόκκινο το...

Ξαφνικά σκάει η μπόμπα...

ΟΛΟΙ: Ααααα!

Κανείς δεν παθαίνει τίποτα. Στην αρχή μένουν ακίνητοι περιμένοντας να γίνει κάτι, ύστερα κοιτάζονται και μετά δειλά δειλά κουνιούνται ψάχνοντας να δουν τι έγινε, αν έσκασε η μπόμπα.

ΜΑΡΘΑ: Τι έγινε καλέ;

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ

Μπαίνει ο Γιός και μονολογεί. Ανοίγει μια σαμπάνια και βάζει να πιεί ένα ποτήρι ή πίνει απ' το μπουκάλι (όπως βολεύει).

Ο ΓΙΟΣ: Καταρχήν στην υγείά μου, σήμερα κλείνω τα δεκαέξι μου χρόνια! Στην υγείά μου λοιπόν! Κατά δεύτερον να πω πως όλο το πράγμα εδώ πάει λάθος. Πρώτα απ' όλα: ώρα που ήρθαν οι καλεσμένοι. Αργοπόρησαν. Απαράδεκτο αυτό. Και θα επιχειρηματολογήσω αμέσως υπέρ αυτής της θέσης για να σας αποδείξω το αυταπόδεικτο. Η ώρα που έπρεπε να έρθουν οι καλεσμένοι δεν ήταν η σημερινή αλλά η χθεσινή. Έτσι όλο το έργο πάει από την αρχή έως το τέλος λάθος. Γιατί πόσα πράγματα θα είχαν αλλάξει κυρίες και κύριοι αν κάποια γεγονότα συνέβαιναν μια ολόκληρη μέρα πίσω; Σας ρωτάω δεν είναι ρητορική η ερώτησις! Η Ανάσταση του Κυρίου ημών Χριστού φερ ειπείν. Τι θα γινόταν αν δεν συνέβαινε τρεις ημέρες μετά την αποκαθήλωσή Του και ανερχόταν εις τους ουρανούς απλώς ένα διήμερο μετά; Το ίδιο και η Μάρθα με τον Τζωρτζ. Φυσικά η Μάρθα και ο Τζωρτζ δεν ανέρχονται ποτέ εις τους ουρανούς και δεν είναι ο Ιησούς Χριστός αλλά τι θα γινόταν αν ο Τζωρτζ σκότωνε τον γιο του μια μέρα νωρίτερα και ο γιος ερχόταν επίσης μια μέρα νωρίτερα; Θα πετύχαινε τους καλεσμένους στο σπίτι; Τι λέτε; Ποιος ποντάρει στο ναι; Ποιος ποντάρει στο όχι; Ελάτε να ανεβαίνουν τα στοιχήματα παρακαλώ. Αυτή τη στιγμή σπάω τον τέταρτο τοίχο. Μα πάντα σπασμένος είναι και ήτανε και θα είναι αγαπητοί. Είναι η τέχνη του λάθους αυτή. Το λάθος. Αν όλα πηγαίνανε σωστά δεν θα χате κανένα λόγο να είστε εδώ απόψε. Και να που μόλις είδατε κάποια στιγμιότυπα από ένα μεγάλο λάθος. Σκηνές από το βίο και τη ζωή της Μάρθας και του Τζωρτζ σε ένα σπίτι της Νέας Αγγλίας σε ένα campus κάποιου πανεπιστημίου. Οι πανεπιστήμονες. Βέβαια. Τρεις καθηγητές και μια πλούσια νύφη που κάνει συνέχεια εμετό και χορεύει κλακέτες. Κι ένας υποθετικός γιός που τους δένει υπό την απειλή μιας μπόμπας. Και κανείς δεν φοβάται κανέναν. Ποιος ποντάρει στο «φοβάται»; Ποιος ποντάρει στο «δεν φοβάται»; Ας τελειώνουμε αγαπητοί. Τι θα απογίνουν οι δεμένοι; Τι θα απογίνουμε όλοι εμείς; Το λάθος. Το λάθος που οδηγεί στην καταστροφή. Αυτοκαταστροφείτε. Έπρεπε να έρθετε χθες, Νικ και Χάνι. Ήταν λάθος που ήρθατε σήμερα. Όλο αυτό το παιχνίδι με το γιο. Ήταν όλο λάθος. Οι τρόποι σας είναι λάθος. Είστε αγενείς, δεν έχετε καν τρόπους, δεν έχετε τακτ. Άκουσ εκεί να αρχίσει να ξερνοβολάει η γυναίκα σου στο μπάνιο της οικοδέσποινας. Αν είναι δυνατόν. Μπήκατε στο σπίτι και δεν φέρατε στους ανθρώπους ένα γλύκισμα. Μια τούρτα σοκολατίνα ή έστω μια πάστα ποντικάκι. Θα μπορούσατε να πάρετε μια τούρτα παγωτό αλλά θα ήθελε φυγείο γιατί αν έμενε απ' έξω από το φυγείο θα έλιωνε και θα γινότανε παπάρα. Θα μπορούσατε να πάρετε παγωτίνια αν και δεν είναι η εποχή

τους. Τι κρίμα που δεν σκεφτήκατε να φέρετε παγωτίνια. Παγωτίνια σλιμ και λάιτ. Γιατί η κυρά Μάρθα έχει πάρει μερικά κιλάκια τελευταία. Έπρεπε να φέρετε κάτι τι στους ανθρώπους. Έστω ένα μπουκάλι κρασί. Υπάρχουν τόσων πολλών ειδών κρασιά. Κι εσείς στους ανθρώπους δεν φέρατε τίποτα. Είναι δυνατόν να επισκέπτεσαι ένα σπίτι και να μην φέρνεις τίποτα; Έπειτα περάσατε στο σπίτι και δεν σχολιάσατε την διακόσμηση. Μια σωστή καλεσμένη έπρεπε να πει κάτι για τον πίνακα, α ναι ξέχασα σχολιάσατε τον πίνακα αλλά ήσαστε τόσο άσχετοι που δεν ξέρατε πως ήταν αφηρημένης τέχνης. Κι έπειτα, όταν το ζεύγος άρχισε να τσακώνεται αρχίσατε να νιώθετε αμήχανα κι αντί να σβήσετε τη φωτιά με ευγενικό τρόπο θελήσατε να φύγετε, να βγάλετε την ουρά σας απ' έξω. Καλώς λοιπόν δεθήκατε στις καρτέλες. Σας άξιζε όλη αυτή η περιπέτεια. Το μεγαλύτερο όμως λάθος ήταν που δεν φέρατε πάστα ποντικάκι. Πάντα μου άρεσε η πάστα ποντικάκι. Και τώρα; Τώρα τι; Τώρα όλα τελειώνουν. Ο κύριος Νικ και η κυρία Χάνι βρίσκονται ανυπεράσπιστοι, δεμένοι ακόμα στις καρτέλες του ξένου σπιτιού η Μάρθα και ο Τζωρτζ σοκαρισμένοι που ο γιος χτύπησε το κουδούνι και όλοι αναζητούν ένα τέλος. Ένα τέλος πιο αλλιώτικο, πιο διαφορετικό και πιο ενδιαφέρον. Γιατί έτσι είναι η ίδια η ζωή. Όλοι ψάχνουν έναν σκοπό. Έναν σκοπό για τον οποίο εργάζονται, έναν σκοπό για τον οποίο τοποθετήθηκαν σε αυτή τη Γη που τους γυρίζει γύρω γύρω, έναν σκοπό για τον οποίο γεννήθηκαν και πρόκειται να πεθάνουν, έναν σκοπό, έναν σκοπό, έναν σκοπό, ένα τέλος. Ψάχνετε έναν σκοπό για τον οποίο είστε δεμένοι. Ο σκοπός. Κι αν δεν υπάρχει σκοπός; Αν δεν είστε δεμένοι; Αν δεν υπάρχει γιός; Κανείς δεν φοβάται κανέναν. Η Ανάσταση του Κυρίου ημών Χριστού συνέβη τρεις μέρες μετά την αποκαθήλωσή Του και οι καλεσμένοι δεν ήρθαν την χθεσινή αλλά τη σημερινή ώρα. Μα τι ώρα είναι τώρα; (Παύση) Ο σκοπός. Εις την αναζήτηση του σκοπού. Πίνω εις την αναζήτηση του σκοπού.

ΤΕΛΟΣ